

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

(87)

JOI, 22 MAI
1989, ANUL III

Foto: GH. CUCU

Înainte de spectacol

„Diva”

Povestire de OCTAV PANCU-IAȘI

ÎN ACEST NUMĂR:

EXCURSIE PE GLOB

GUINEEA

OBIECTELE
ZBURATOARE
NEIDENTIFICATE
RAMIN...
NEIDENTIFICATE

REZULTATELE
CONCURSULUI
MINI-
TEHNICUS

21

Cutezătorii
AN FIERBINTE

An fierbinte, an frenetic, an matur al împlinirilor.

Sînt cîteva din titlurile de onoare ale acestui 1969 pe pămîntul nostru anul marcînd scurgerea unui sfert de veac de la eliberarea patriei, anul cu o pondere deosebită în realizarea unui cincinal care va intra în istorie ca hotărîtor pentru edificarea construcției socialiste.

An fierbinte, an frenetic, an matur al împlinirilor.

Tractoarele românești poartă acum numere de serie care încep cu 200 000. Sînt mai multe luni de cînd a simțit sub roți panglica de asfalt a șoselei camionul românesc cu seria 150 000. Rulmenții fabricați în România totalizează cifre rivalizînd cu cele astronomice: «perlele de oțel ale industriei» impun anul acesta cifra de 19 milioane. Constructorii de la Porțile de Fier se găsesc în fața unui eveniment de vîrf al giganticei opere hidro-energetice: intrarea în funcțiune a ecluzei. Barajul de pe Valea Uzului, care va ține în spinare 100 de milioane de metri cubi de apă, a ajuns la înălțimea de unde anul 1970, planificat pentru terminarea lucrării, se vede limpede la orizont. La șirul numeroaselor «premii» siderurgice cu care ne-a obișnuit Galațiul în ultimul timp, s-a mai adăugat de curînd una: a primit botezul focului cel de al treilea convertizor al oțelăriei. O intensă activitate are loc pe ogoare pentru asigurarea unei recolte bogate, anihilînd urmările iernii aspre și îndelungate. Școala românească traduce în practică hotărîrea partidului de a trece încă din toamna aceasta la învățămîntul general de 10 ani.

An fierbinte, an frenetic, an matur al împlinirilor.

Și cutezătoria noastră mișcare pionierescă aniversează, tot în acest an, două decenii de activitate. Prilej pentru mulți oameni aflați azi la maturitatea operei lor — muncitori, mașiniști, ingineri, medici, profesori, artiști, aviatori și marinari, cercetători științifici și sportivi cu faimă — de a-și reaminti clipa solemnă cînd, primind cravata roșie, au făgăduit solemn că vor pași neabătut pe drumul construcției socialiste a patriei, al demnității și al înfrumusețării propriului destin. Aniversarea mișcării pionieresti va găsește pe voi, cei peste 1 500 000 de cutezători, învățînd cu sîrg, întrecîndu-vă cu hărnicie, în fața unei vacanțe de cîntec, poezie și jocuri, luminînd fiecare colț de țară cu surisul vostru — răsplată a grijii și dragostei cu care sînteți înconjurați.

An fierbinte, an frenetic, an matur al împlinirilor.

Ne-a fost dată fericirea de a fi constructorii unei opere și martorii unui timp pe care istoria le va consemna cu litere de aur!

RADAR

Spadele s-au încrucișat. Lovituri aprige au făcut parcă să scape scintei. Dar, stați, nu vă speriați! Actorul Tănase Cazimir intervine dirijînd înfierbîntatul atac al celor doi adversari. Liniștiți-vă, este doar un moment din repetițiile pe care le fac pionierii de la cercul de teatru al Casei pionierilor din Tg. Mureș.

În detașamentul clasei a VI-a B de la Școala generală Izbiceni, jud. Olt sînt mulți pionieri, pricepuți sculptori în lemn. Zece dintre aceștia au terminat de curînd o reușită coloană sculptată în lemn, înaltă de aproape doi metri. Iată-i alături de lucrarea lor, care ca și alte încercări artistice ale colegilor lor sînt dedicate sărbătoririi celei de a XX-a aniversări a Organizației pionierilor.

Zilele acestea, unul din malurile râului Vedea s-a împodobit cu un vestmînt nou — 300 de puiști au răsărit deodată, într-o singură zi! Autorii acestei înnoiri? — Iată-i la lucru — sînt pionieri și școlari din orașul Alexandria.

Un moment de odihnă pentru o... fotografie. La un drum nou, pietruit de cei mari, pionierii din Dărmănești-Argeș, lucrează unul din șanțurile laterale. Rezultatul: aproape 500 m într-o zi.

FAPTE
PIONIEREȘTIȘI EU VOI FI...
FOST PIONIER!

În preajma aniversării a 20 de ani de la înființarea primelor detașamente de pionieri, se face pretutindeni... istorie. O istorie la îndemîna oricui, căci cronicarii ei sînt printre noi. Din aproape toate unitățile ne vin vești: «ne-am întîlnit cu tovarășul..., fost pionier», «am realizat un panou cu foștii pionieri»... Citez dintr-o scrisoare din București: «În ultima lună ne-am întîlnit cu trei foști pionieri — un tovarăș colonel de grînceri, directorul unei întreprinderi și un actor (...). O să vă mirați, dar eu nu le-am pus nici o întrebare. Tot timpul cîl s-au găsit în mijlocul nostru eu îmi puneam mie întrebări. «Eu — mă întrebam — ce voi fi peste 20 de ani?» Sau: «Ce voi spune eu la cea de-a 50-a aniversare a Organizației de pionieri, în primăvara anului 1998, atunci cînd și eu voi fi... fost pionier?»

Nu mă miră de loc că întîlnirile noastre sînt, printre altele, un prilej de a te afunda într-o cronică încă nescrisă, cronică deceniilor viitoare cînd tu, pionierul de astăzi, vei fi devenit o... amintire. Și aceasta pentru că în ecuația cu altele necunoscute care este viitorul există și multe cunoscute și chiar certitudini, pentru că pornind să faci înconjurul propriei vieți și cu siguranță cel puțin 3 lucruri: 1, că marea îți va fi favorabilă; 2, că nava va fi solidă; 3, că ai prieteni care îți vor semnaliza ca niște faruri prietene primejdiile, te vor urmări și înconjura cu atît mai mult cu cît drumul tău va fi mai îndrăzneț și mai aparte pe drumul creației. Desigur, sînt și necunoscute. În primul rînd tu însuși, căci pe măsură ce trece timpul, tu însuși vei fi mereu altul. Ce fel de altul? Un altul mai puternic, mai priceput, mai înzestrat. Sigur că toate aceste sporuri nu cad din cer, nu ele te caută pe tine. Tu trebuie să le ieși în întîmpinare. Cînd? Zi de zi, oră de oră. Cărările pe care umblă forța, priceperea, cutezanța sînt cunoscute. Acolo va trebui să le aștepți. Ce spun foștii pionieri cu care te întîlnești în această privință? Nu cu mult altceva decît ai putea spune și tu, căci o mare parte din aceste drumuri aparțin pionieriei: ei făceau drumetie, serbări, întreceri, munceau, învățau să se descurce singuri, să ajute pe alții sau măcar să nu-i încurce ș.a. Cu alte cuvinte, își făceau datoria, fertilizînd acel unic teren din care răsare din totdeauna viitorul, ziua de azi, prea plinul ei. Așadar, la întrebarea ta: «Ce voi povesti peste 20 de ani?», iată răspunsul «Gîndește-te bine ce faci azi. Aceasta și nu altceva vei avea de povestit și peste 20 și peste 30 de ani! Nu ceea ce aveai de gînd să faci. Ascultă bine povestirile invitaților tăi, foști pionieri... Povestirile tale, în esență, cu toate deosebirile de timp, vor folosi aceluiași verbe: noi am făcut, noi am inițiat, noi am realizat.

Ai grijă ca aceste verbe, pentru cînd și tu vei fi fost pionier, să nu rămîna goale. Nu florile de hîrtie se prefac în roade, e știut.

MIRCEA SÎNTIMBREANU

TELEX
PIONIERESC

ZI DE MAI

Zi de mai. Zi obișnuită de școală. Și totuși... Ceva îi dă o notă deosebită. Se deschide expoziția cercului de mîini îndeminate! Pionierii Rodica Leucă, Cornelia Sirbu și Mioara Gheorghiu dau explicații. Într-un colț, cîteva păpuși îmbrăcate în costume naționale, un album, «Din cele mai frumoase cusături», realizat de detașamentul clasei a VII-a și surpriza cea mare: «am lucrat 12 costume naționale pentru fetele din echipa de dansuri...»

Este gata harta orașului Iași. Membrii cercului de desen și-au încheiat activitatea. Își privesc colegii care, plini de admirație, urmăresc drumul parcurs de istoricii și ghizii unității în munca lor de cercetare a trecutului orașului.

«Orașul meu, orașul meu! Din obosita lui vechime! Se-naltă fremătînd mereu! Puternic spre viitorime.» Versurile poetului George Lesnea deschid albumul intitulat «Te îndrăgim orașul nostru drag», în care pionierii cercului literar și foto-reporterii unității au adunat cele mai frumoase imagini ale Iașului.

Zi de mai, zi în care pionierii de la Școala generală nr. 4, Iași, înmănușează, ca într-un buchet, activitățile lor închinete celei de a 20-a aniversări a Organizației pionierilor.

Iată mai jos cîteva imagini din acest album

OCTAV PANCU-IAȘI

Rezultatele concursului „MINITEHNICUS”-CUTEZĂTORII , ediția 1969

Întrunindu-se juriul concursului «Minitehnicus» Cutezătoriilor ediția 1969, alcătuit din: profesor universitar **EDMOND NICOLAU**, președintele juriului, conferențiar universitar, **GEORGE RULEA**, **IOAN BOBOCEL** — secretar general al Federației române de modelism, inginer **LIVIU MACOVEANU**, profesor **PO-PESCU VIOREL** din partea Consiliului Național al Organizației Pionierilor, **MI-HAI NEGULESCU**, redactor șef al revistei «Cutezătoriilor», **OVIDIU ZOTTA** secretar general de redacție al revistei «Cutezătoriilor», **AUREL WEISS**, redactorul revistei; **GH. CRAIOVEANU**, maestru al sportului Prof. **NICOLAE BĂTRINEANU** au analizat lucrările prezentate la concurs și au hotărât decernarea următoarelor

PREMIILE OFERITE DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR:

— 190 locuri gratuite în tabăra specială «Minitehnicus» de la Sinaia
— 36 premii de originalitate conștind în ceasuri de mină
— 45 premii speciale conștind în truse stilou, creion

PREMII

Premiul cel mare — un cart: **GHISA LUDOVIC**, **MITRU PETRE**, **PLESA GHEORGHE**, **DOROS ADRIAN**, **MIHALCEA ALEXANDRU** ȘI **ACHIM GABRIEL** de la Casa pionierilor — Baia Mare, pentru lucrarea — «Oraș spațial minier».
Premiul I individual — magnetofon: **Grupa A** — **MITRIU PAUL** de la Palatul pionierilor din București, pentru lucrarea «Trusă didactică 1—4 tranzistori».
Grupa B — **DĂSCĂLESCU VICTOR** de la Palatul pionierilor din București, pentru lucrarea Navă radio-ghidată.
Grupa C — **BOBOCEL IONUT**, de la Școala generală nr. 119 din București pentru lucrarea «Vehicul cu pernă de aer».
Premiul II individual — aparate radio Albatros.
Grupa A — **IACOVACHI FLORINA** de la Liceul «Alex. I. Cuza» din Focșani, pentru lucrarea «Dispozitiv de avertizare și programare pe bază de foto tranzistori».
Grupa B — **MUȘAT GENOVITA** de la Școala generală din comuna Bughia de Sus, județul Argeș, pentru lucrarea «Aeromodel Planor A-1».

Grupa C — **KOVACS ȘTEFAN** de la Liceul nr. 15 din Cluj, pentru lucrarea «Minipresă hidraulică, acționată cu motor electric cu protecție prin fotocelulă».

Premiul III individual — cite o bicicletă.

Grupa A — **POROJAN CONSTANTIN** de la Palatul pionierilor din București pentru lucrarea «Relev fotoelectric».

Grupa B — **IOAN ALEXANDRU** de la Casa pionierilor din Reghin, județul Mureș, pentru lucrarea «Velier M. Taifun».

Grupa C — **CALOTĂ SILVIU** de la Palatul pionierilor din București pentru lucrarea «Automobil de concepție proprie».

PREMIUL I COLECTIV — plecări în tabere internaționale:

Grupa A — **VASCĂU EUGEN**, **IOAN CONSTANTIN**, **TENICEANU ADRIAN**, **SAMOIL TUDOR** ȘI **BIRĂU EUGEN** de la Palatul pionierilor din București pentru lucrarea «Panou funcțional de televiziune».

Grupa B — **CONSTANTIN ALEXANDRU**, **ILIE ION**, **POPESCU ION**, **IONESCU ION**, **ȘTAN ȘTEFAN** ȘI **ONOFRIUȘU CONSTANTIN** de la Școala generală nr. 1, Buftea-Illfov, pentru lucrarea «Automobil radio-ghidat».

Grupa C — **GRUPUL «MINITEHNICUS» CUTEZĂTORII** de la Școala generală nr. 19 din Brașov, (6 concurenți la alegerea conducerii cercului) pentru lucrarea «Centrală termoelectrică».

PREMIUL II COLECTIV — cite un ceas de mină:

Grupa A — **GRUPUL «MINITEHNICUS» CUTEZĂTORII** de la Școala generală nr. 2 Buhuși, județul Bacău, pentru lucrarea «Orgă electronică». (5 concurenți la alegerea conducerii cercului).

Grupa B — **CERCUL AERO-NAVO-RACHETODELE** de la Casa pionierilor Pucioasa. (5 concurenți la alegerea conducerii cercului) pentru lucrarea «Aero-rachetodrom-mobil».

Grupa C — **GRUPUL «MINITEHNICUS» CUTEZĂTORII** din comuna Mislea, județul Prahova, pentru lucrarea «Stație de pompare a țiteiului» (6 concurenți la alegerea conducerii cercului).

PREMIUL III COLECTIV — trusă de stilou cu creion:

Grupa A — **CONSTANTIN TRAIAN**, **BARBU GHEORGHE**, **SANDU GHEORGHE** de la Școala generală Tăricești, comuna Sîrna, județul Prahova, pentru lucrarea «Robot telecomandat».

Grupa B — **CERCUL DE AERO-NAVO-RACHETODELE** de la CASA PIONIERILOR BISTRITA NĂȘAUD, pentru lucrarea «Aero rachetodrom-mobil» (5 concurenți la alegerea conducerii cercului).

Grupa C — **GRUPUL «MINITEHNICUS» CUTEZĂTORII** de la Școala generală Bod-Colonie, județul Brașov, pentru lucrarea «Robot electrocomandat cu sistem electric de controlare a cunoștințelor de fizică». (5 elevi la alegerea conducerii cercului).

LISTA PREMIATILOR ȘI MENTIONATILOR
CONTINUĂ ÎN NUMĂRUL VIITOR

«FABRICAT LA
CASA PIONIERILOR
DIN CÎMPINA»

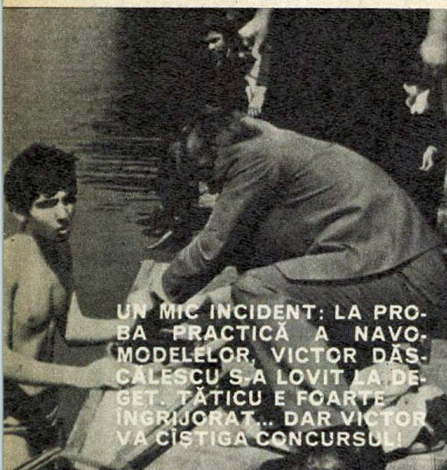

ASPECT DIN TIMPUL EMISIUNII TELEVIZATE DE LA EXPOZIȚIA «MINITEHNICUS»

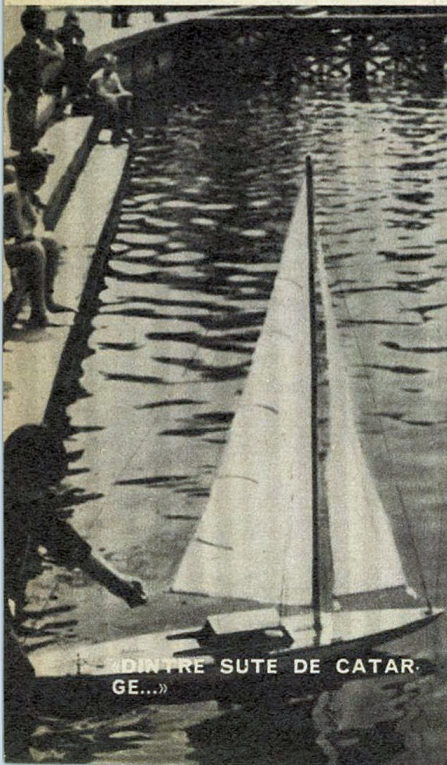
MINITEHNICUS POVESTEA UNUI CONCURS

Reportaj de
OVIDIU ZOTTA

Fotografii de
GRIGORE PREPELIȚĂ

UN MIC INCIDENT: LA PROBA PRACTICĂ A NAVO-MODELELOR, VICTOR DĂSCĂLESCU S-A LOVIT LA DEGET. TĂTICU E FOARTE ÎNGRIJORAT... DAR VICTOR VA CISTIGA CONCURSUL

«DINTRE SUTE DE CATAR-GE...»

SĂ RENUNȚI — DAR LA CE?

Publicasem de câteva luni regulamentul concursului. Pe urmă a început așteptarea. Priveam teancurile brevetelor de înscriere și ne întrebam: Dar obiectele? Vor veni și ele? Știți, nu este imposibil atunci când transpiri bobinind o duzină de electromagneți în vreme ce sub fereastra ta se joacă un fotbal de zile mari și-ți vină să lași lucrul baltă. Iată deci că există împrejurări în care trebuie să renunți la ceva. O parte dintre cei care au trimis brevetele de înscriere au renunțat însă nu la distracție, ci la realizarea obiectelor pe care și le propuseseră... O mulțime de «roboți multifuncționali» («nave radioghidate»), «orașe cosmice» și alte proiecte strălucitoare n-au văzut lumina... atelierului, rămânând doar pe hirtia frumos caligrafiată a celor care se angajaseră să le realizeze. Dar despre aceștia am vorbit destul. Să vorbim acum despre ceilalți, despre cei care, dimpotrivă, au renunțat o vreme la voioasele năzdrăvăniile zilnice, pentru a-și îndeplini țelul propus.

Într-o bună zi a sunat telefonul: — Alo, aici oficiul poștal. Aveți un colet.

Era primul obiect sosit la concurs! Ne-am adunat emoționați în jurul lui, l-am desfăcut cu mii de precauțiuni. Ni s-a înfățișat un mic automodel, o construcție destul de modestă, din lemn, dar ce conta: era primul semn că minitehnicienii în care avuseserăm încredere confirmau că nu ne înșelasem!

A doua zi telefonul a sunat de patru ori, a treia zi de zece ori, pe urmă a început să ne cheme gara... Frumosul nostru vis începuse să se realizeze: abia ne mai puteam strecura pe holul redacției din pricina stivelor de colete! Colegul nostru Aurel Weiss, răspunzător de organizarea concursului, se strecura cu entuziasm prin acest labirint, vestind «Aici e un vapor! Dincoace, un robot!» Redactorii au lăsat stilourile, desenatorii — tușurile, și ne-am înarmat toți cu clești, foarfeci și... răbdare pentru a desface strașnicile ambalaje. Colaboratorii noștri — scriitorii, oameni de știință —

zăboveau în redacție mai mult ca altă dată, iar colegii de la alte publicații își făceau din ce în ce mai des drum pe la noi. În fiecare dimineață, aceeași întrebare: «Astăzi ce-a mai sosit?»

Lucrurile se precipitau. A trebuit să găsim o sală de expoziție, să angajăm un autocamion pentru transportarea lucrărilor, să convocăm juriul, format din ingineri, cadre didactice universitare și cercetători științifici — să imprimăm ecusoanele «Minitehnicus». Cit pe ce să uităm de Marele Trofeu, care se acordă județului cu cel mai mare număr de premii. În cele din urmă, sculptorul arhitect Dorin Dimitriu a executat acest trofeu într-o manieră modernă, din metal inoxidabil. Sugerind avântul spre înălțimi, această operă de artă semnifică foarte bine aspirațiile participanților la concursul nostru.

PRINTRE VEDETE

«Marile vedete» ale concursului sînt, așa cum se vede și din lista cu premii, îmbucurător de multe. Fiecare are o biografie interesantă. Pionierii electroniști din Buhuși și-au descoperit o nouă vocație: muzical! Întrebarea «muzicieni sau electroniști?» a fost rezolvată cum nu se poate mai fericit: au lucrat o oră electronică. Primul ei concert s-a încheiat splendid: premiul doi la concurs. Să ne amintim însă că, anul trecut, alt premiu important a fost cucerit tot de pionierii din acest oraș! Iată deci a treia vocație a lor: aceea de a fi mereu mai buni.

Așa-numitul «oraș minier spațial», construit de pionierii din Baia Mare e pur și simplu uluitor! Constructorii și-au imaginat o exploatare minieră pe una din planetele care ne vor avea drept oaspeți într-un viitor nu prea îndepărtat. Vedem, uimiți și încințați, cum lucrează în deplin acord, o groază de mașini și utilaje: combina minieră (care îndeplinește cinci operațiuni), o locomotivă, un ascensor, un rachetobuz-patrulă, o autosalvare cu radar. Simultan își «desfășoară activitatea» o centrală atomoelectrică, un observator astronomic, un spital spațial, radarul principal și, în fine, turnul de comandă în care activează robotul dispecer Robert!

Cinci elevi din clasa a VII-a a Școlii generale nr. 12 din Baia Mare (Alexandru Mihalca, Petre Mitru, Ludovic Ghișă, Gabriel Achim, Gheorghe Pleșa) și unul din clasa a IV-a a Școlii generale nr. 4, **Adrian Doros**, au lucrat aproape un an de zile la realizarea acestei machete în stare de funcțiune. E interesant de știut că ideea aparține celui mai tânăr din echipă, elevul dintr-a IV-a, **Adrian Doros**, care în felul acesta aduce un omagiu locurilor natale, vestite prin hărnicia muncitorilor mineri.

Dar macheta de avion cu reacție, monoloc, în mărime naturală, prezentată de pionierii din Cîmpina? Tot orașul s-a strîns s-o vadă atunci cînd a ieșit pe poarta Casei pionierilor. E și normal. Așa cum ne spunea unul din autori, «la noi, la Cîmpina, amintirea lui Vlaicu e foarte puternică, și aproape pe fiecare stradă locuiește o familie care are printre ai săi un aviator.» Deocamdată, reactorul pionierilor nu zboară, ci merge cu 30 km pe oră (datorită unui motor de motocicletă), dar comenzile din carlingă și tabloul de bord sînt identice cu ale unui avion adevărat. Maestrul sportului **GH. CRAIOVEANU** ne spune: «Este o construcție excelentă pentru studiul la sol al viitorului zburător.»

Dar cine sînt viitorii zburători? Desigur, înșiși autorii avionului nostru.

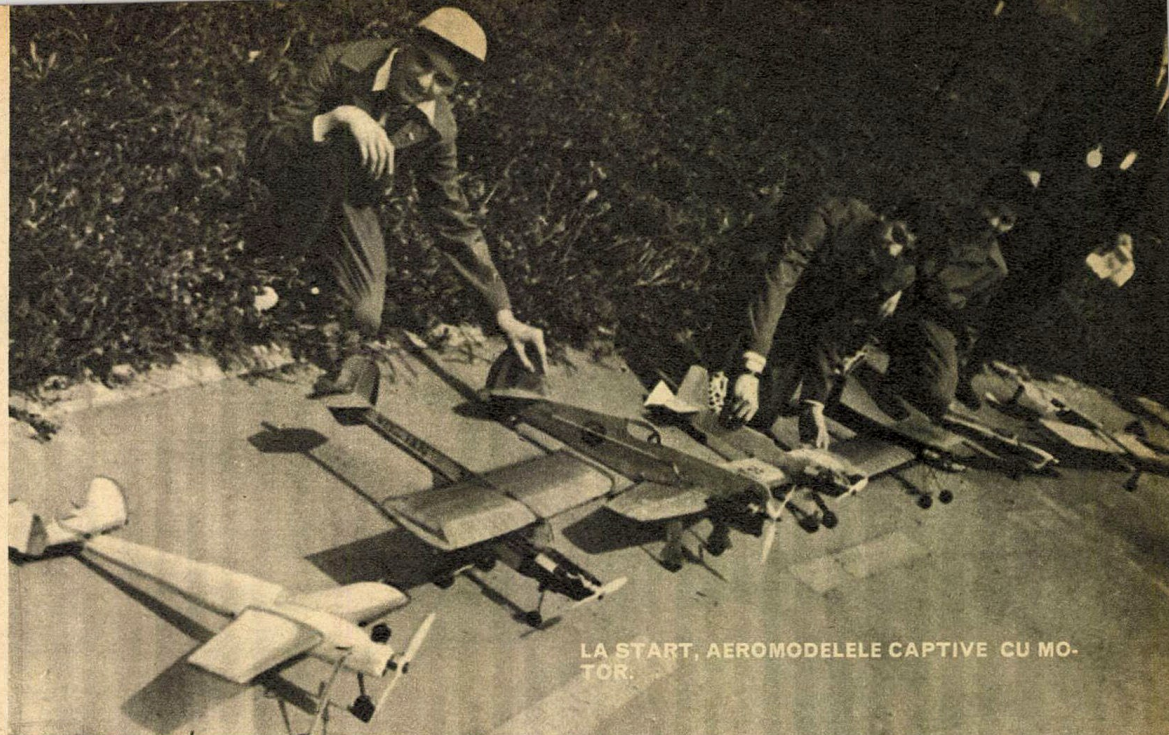

DRAGII NOȘTRI «NEASTÎMPĂRAȚI»

«Neastîmpărații», cum i-am denumit cu voioșie pe elevii care s-au străduit să prezinte lucrări cit mai originale nu lipsesc nici de la actuala ediție. **Ionuț Bobocel**, din clasa a VI-a, București, prezintă un vehicul pe pernă de aer, unic în țară. Dar iată și o bibliotecă în care se rînduiesc frumoase volume. Încercați să luați o carte... Dar ce se întîmplă? În clipa cînd ați atins-o, a emis un sunet muzical! Da. În realitate, fiecare volum este o clapă, și toate la un loc reprezintă claviatura orgii electronice construită de pionierii din Sibiu. Iată cum tehnica se îmbină cu frumosul. Modernul instrument muzical a devenit și un obiect de podoabă pentru interior. Năzdrăvană a fost și ideea sucevenilor. A. Polovenco și I. Gligor. Ce nu face un flăcău pentru frățiorul său în vîrstă de cîteva săptămîni? Băieții noștri și-au imaginat următorul aparat simplu și ingenios: introduci o mică lamelă în scutecele sugarului. Lamela e conectată printr-un fir la un minuscul aparat cu o baterie, un bec roșu și o sonerie. Cînd becul se aprinde și soneeria intră în funcțiune, înseamnă că scutecele trebuie schimbate de urgență. Scurt și cuprinzător!

CEL MAI...

- Cel mai ușor obiect — creionul-cu-care-se-poate-scrie-pe-întuneric, 30 de grame, construit de Magda Florescu, din Sibiu.
- Cel mai greu: robotul din Bod, 80 kg.
- Cel mai admirat de vizitatori: orașul minier spațial al băimărenilor.

LA START, AEROMODELELE CAPTIVE CU MOTOR.

● Cel care ocupă suprafața cea mai mare: exploatarea petrolieră, machetă în funcțiune executată de 25 de pionieri din Mîslea.

● Cei mai bine informați: ghizii expoziției, pionieri din cercul radio-televiziune al Palatului pionierilor din București. Cu banderola «Minitehnicus» pe braț, Dan Loghin, Adrian Dascălu, Eugen Vascan și alții dau vizitatorilor explicații competente, pun în funcțiune obiectele.

GHICI, CE A FOST LA ÎNCEPUT?

Robotul prezentat de doi copii (**Dan Grigore și Constantin Porojan**) de la Palatul pionierilor din București face parte din «vedetele» concursului. E singurul robot condus prin radio și, pe deasupra, pică de frumos! Zvelt, multicolor, micul omuleț electric aduce în severitatea domeniului tehnic ceva de vis, de poezie și de legendă. Cum și-au procurat acești bă-

ieți materialele plastice din care e făcut robotul, ce utilaje prețioase au avut pentru a le prelucra? O privire mai atentă dezleagă cu ușurință acest «secret tehnic»: capul robotului e

DOUĂ AUTOVEHICULE — ACEEAȘI MARCĂ:
«FABRICAT LA CASA PIONIERILOR DIN ZALĂU»

RACHETIȘTII DIN PUCIOASA

ÎN BARCĂ-ARBITRII. PE TRASEU-UNA DIN
NAVELE CARE AU LUAT STARTUL.

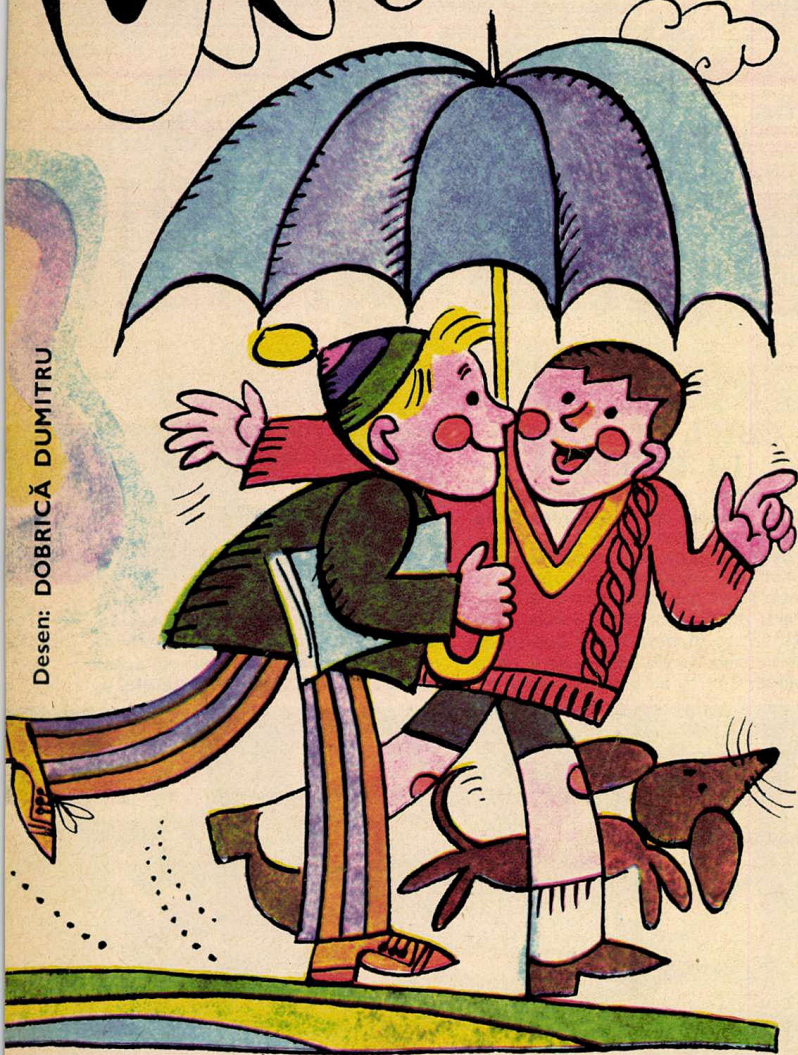
făcut dintr-o... savonieră, trupul din trei cutii dreptunghiulare pentru fructe, iar brațele din... păhărele de excursie montate unul într-altul. Cînd nu dispui de materialul necesar, adaptezi ceea ce ai la îndemînă! Comenzile splendorului automodel radioghidat construit de pionierii din Buftea sînt montate într-o casetă care, la origine, a adăpostit... butoni de manșetă. O cutie rotundă, de Faringosept, a servit la realizarea unei excelente busole. Zeci de banale savoniere cîntă pe... două programe; copiii au descoperit că ele pot servi foarte bine drept carcase pentru radioreceptoare tranzistorizate!

(continuare în numărul viitor)

ONOAREA

de OCTAV PANCU-IAȘI

Desen: DOBRICĂ DUMITRU

Poate că n-ar trebui să stați în picioare, sint scaune destule, și două fotolii, și balansoarul; așa, nu vă supărați, îmi dați impresia că sinteți gata de plecare și mă simt nu știu cum să povestesc unor oameni grăbiți, totdeauna oamenii grăbiți m-au intimidat, au parcă ceva superior în priviri, în gesturi; dacă nu stați jos, mă las păqubas.

Nu-i o poveste lungă, nu-i una complicată, stufoasă, plină de paranteze, pe cuvînt că durează mai puțin de cinci minute, și nici eu nu sint un povestitor din aceia cărora le place să se asculte vorbind, îi dau drumul repede, nu mă opresc la amănunte; deși cunosc totul cum îmi cunosc buzunarele, o să vedeți, apăs tot timpul pe accelerator, las să se creadă că cel mai nerăbdător să aștepte sfîrșitul sint tot eu, eu care îl știu și îl rasștiu.

Sigur, puteți sta și pe covor, fiecare cum se simte mai bine, îmi place ca omul cînd mă ascultă să se simtă bine.

Unde rămăsesem? Da, la cuvîntul de onoare. Am, sigur, destule defecte, cine nu are?, dar cuvîntul nu mi-l dau pentru orice fleac, e o chestie pe care n-am învățat-o de la cineva, anume, eram printr-o patra sau a cincea cînd mi-a venit mie, așa, să nu-mi dau cuvîntul pentru toate nimicurile, am început să țin la cuvîntul meu, mi s-a părut mie că-i mai bine. Țin minte că într-o vară, în tabără la Homorod, pentru că nu se oprise ploaia de vreo trei zile, sau naiba știe, poate că nu din cauza ploii, poate pentru că mi-era dor de acasă, de cărțile mele, de puiul meu de pernă, de ceașca mea cu elefantul caraghios pictat pe ea, i-am spus comandantului că vreau să plec, că-mi fac bagajele și plec. Bineînțeles că el m-a convins să rămîn, nu i-au trebuit nici două minute să mă convingă, dar m-a pus să-mi dau cuvîntul de onoare că n-o să mai fac așa ceva. Nu, asta nu pot, i-am spus, dacă mă apucă din nou cheful de ducă, praful se alege din cuvîntul meu. N-a mai insistat, era un om care se pricepea cum să vorbească cu tine, cum să te ia și toate celelalte, a zis «bine, dacă nu poți să-ți dai cuvîntul, nu ți-l cer, am toată încrederea, etcetera, etcetera!» și mi-a trecut supărarea, de fapt nici nu-mi place să fiu supărat pe cineva, mai cu seamă pe oamenii cumsecade. Acum însă e altceva, dacă n-aș fi supărat m-aș socoti omul cel mai ușuratic din lume, vă rog să mă înțelegeți, de asta vă și povestesc. Mă prezint, cum știți, la Olimpiada de matematică, faza pe oraș. Probele încep la ora nouă, dar toată lumea se adună de pe la opt, e firesc. Intru în vorbă cu un ochelarist, de altfel multă de deștept, semăna leit cu tipul acela care a vorbit simbătă la

tele-enciclopedie despre poezie și matematică. Cum te cheamă, unde înveți, te-ai mai prezentat și anul trecut, ce brînză ai făcut, mă rog, ne punem noi vreo sută de întrebări și pe la nouă fără un sfert eram prieteni la toată, verificăm dacă știm una și alta, descoperim că ceea ce ne atrage deopotrivă din matematică nu-i, cum s-ar crede, algebra, ci geometria, pur și simplu geometria, spunea el una, spuneam eu alta, nici dacă ne știam de la grădiniță nu eram mai prieteni. În fine, sună de intrare la examen și, în timp ce urcam, doi cîte doi scările, îi spun că m-am gîndit să stăm în aceeași bancă. Ei bine, dacă mi-ar fi răspuns da, dacă mi-ar fi răspuns nu, sau dacă mi-ar fi răspuns și da și nu, n-aș fi fost atît de mirat, n-aș fi făcut mutra aceea de cimpanzeu pe care am făcut-o cînd m-a întrebat: de ce? Cum, adică, de ce? Pentru că ne împrietenisem, pentru că trîncănisem o oră încheiată, pentru că înconjurasem unul lîngă altul curtea de vreo sută de ori, pentru că, deși nu i-o spusese, mă gîndisem să-l invit pe urmă la o sticlă de «Pepsi», pentru că atunci cînd m-a întrebat dacă îmi place vreo fată nu i-am răspuns că asta e o treabă care nu-l privește, ci i-am dat chiar și numele Marianei Gălățeanu, i-am spus că se îmbracă băiețește, ba pînă și faptul că se dă în vînt după ciocolata cu alune i-am spus. Cum, adică, de ce? I-am răspuns că să mă ia dracul dacă pricep ce i-a venit cu de ce-ul ăsta păcătos. Te-am întrebat, mi-a spus, pentru că vreau să știu ce ai de gînd. Nu mi-ar place să copiezi de la mine. Fii serios, i-am răspuns, nici nu-mi trece prin mînte să copiez de la tine, n-am copiat de cînd mă știu, dacă mă gîndesc bine cred că mi-e și greață de așa ceva. Totul trebuia să se încheie aici și grozav m-aș fi bucurat dacă se încheia aici, dar el, nici mai mult, nici mai puțin, mi-a cerut să-mi dau cuvîntul de onoare că n-am să copiez. Mi s-a urcat singele în cap. L-am părăsit fără să-i mai spun un cuvîntel, m-am dus în altă clasă și am făcut teza așa cum știți, adică nu m-am calificat la faza pe țară.

Asta voiam să vă povestesc, pentru asta v-am reținut, mirarea voastră că tocmai eu nu m-am calificat mai departe, că tocmai eu n-am fost la înălțimea așteptărilor voastre, etcetera, etcetera, n-are nici un rost. N-am fost emoțional, cum credeți voi, nu m-am grăbit, cum credeți voi, ci numai am fost trist, teribil de trist, nemaipomenit de trist.

Nu vreți s-o rog pe mama să vă facă un ceai?

Ce-am ales din culori?
Văzduhul de rouă și viața,
Poate o tihnă neasemuită de zori,
Soarele ca un păun umplînd dimineata.

Ce-am ales din serin?
Pămîntul, din păsări fărîme,
Flori de rufăr și de pelin
Și barca superbă care te trece prin lume.

Ce-am ales din cuvinte?
Numărul lor, sfiurea rostirii...
Vorbele din poeme sint aurite —
Ele au nimbul nemuririi.

Ce-am ales din tot ce se poate
Alege? Doar frămîntare
Și setea care mă cheamă departe
Către ramul subțire de la izvoare.

Desen: IOAN DONCA

Ramul
subțire

DUMITRU M. ION

Criticul de artă PETRU COMARNESCU se adresează cutezătorilor

Nu de mult l-am întâlnit pe cunoscutul critic de artă **Petru Comarnescu** la o expoziție, la care un băiat de 13 ani, **Daniel Ionescu**, elev în clasa a VII-a, expunea câteva din desenele și picturile sale. Observând cu cită atenție urmările, l-am întrebat:

— Vă interesează tinerele talente?

— Da, mă interesează îndeaproape evoluția acestor tineri începători. La noi sînt mulți copii talentați. Am avut prilejul să văd nenumărate expoziții care reuneau lucrările lor. La unii predomină prospețimea elementelor, naivitatea și candoarea primelor percepții, a primelor luări de contact cu viața. La alții se observă o maturizare înaintea de vreme, cred că și datorită imixtiunii prea accentuate a celor

din jur, care nu este totdeauna de bun augur.

— Revista noastră primește de la cititorii ei nenumărate desene. Avem în paginile noastre, după cum știți, o «Galerie a cutezătorilor». Există, desigur, câteva trăsături comune ale acestor tineri expozanți — calități și defecte. Încotro ar trebui să-și îndrepte ei atenția?

— Este bine, cred, ca toți acești începători să-și însușească mai înțelegerea tehnicii desenului și a culorii, să înceapă prin a prezenta mediul în care trăiesc, familia, colegii de școală, profesorii. Să nu deseneze ceea ce nu cunosc, să nu exprime ceea ce nu simt. Și, evident, să-și îndrepte mereu privirile spre frumusețile peisajului din jur. Toate acestea nu exclud fantezia cea mai exuberantă. **Daniel Ionescu**, din încercările căruia publicați câteva

reproduceri, este unul dintre băieții dotați, care se remarcă printr-o bogată imaginație. El surprinde în desen chipuri variate, iar în multe scene din viața cotidiană are umor. Eu personal însă, regret că lipsesc picturi inspirate din natură, din frumusețile țării, lipsesc arbori și flori, lipsește atmosfera de lumină atât de caracteristică picturii noastre. Fără acestea nu-ți poți forma simțul culorii și al armoniei. Calitățile lui **Daniel**, ca alcătuirea scenelor cu multe personaje, mișcarea pe care știe să o exprime, observația psihologică sînt începuturi care constituie o obligație de a se dezvolta.

— Sînt sigură că opiniile dumneavoastră vor folosi tuturor tinerilor care au pasiunea penelului. Aveți de adăugat ceva special pentru cutezători?

— Aș dori să le reamintesc cutezătorilor prezenți în galeriile dumneavoastră, că noi avem o tradiție a picturii bazată pe dragoste de om și de dreptate, animată totdeauna de sentimente nobile și generoase. Este o pictură plină de soare, de vibrație a culorii. Îi îndemn să privească îndelung în galeriile noastre

pe **Palady, Andreescu, Luchian, Petrascu, Tuculescu** ș.a.

— În numele Cutezătorilor, vă mulțumesc.

«Cap de dac»

20

— ȘTAFETA PIONIERIEI —

Ștefanii
lui
Ștefan

Zile de toamnă sosiseră bogate, ca întotdeauna, pe meleagurile „Țării de Sus”...

Cum diminețile, calde încă, chemau la drumeție, detașamentul clasei a VII-a C n-a mai stat pe gânduri. Am pornit sus, pe deal, la cei patru stejari. Despre acești uriași am auzit de la bunici și străbunici că au fost martori ai luptelor din timpul domniei lui Ștefan cel Mare. Înălți, impunători, acești copaci măreți au învins toate furtunile ce s-au abatut asupra lor, rămînd falnici, adînc înrădăcinați în pămîntul patriei.

Atunci, s-au reînviat momente de istorie și legendă... A început apoi un joc de orientare turistică. Veselia a cuprins întreg detașamentul cînd din pădure au apărut, alergînd, ciștigătorii.

— Stați, stați! Ii opri arheologul detașamentului. Opreți! Am găsit o monedă!

Ne-am adunat în jurul lui.

— Ce scrie pe ea?

— Se vede?

— De cînd o fi?

Găsise o monedă din secolul XVII... Mergeam spre școală. Un gînd ne urmărea: dacă or mai fi și alte monede, pe aici? Dacă și în alte locuri mai sînt și alte comori ale pămîntului strămoșesc? Și atunci, o idee a prins

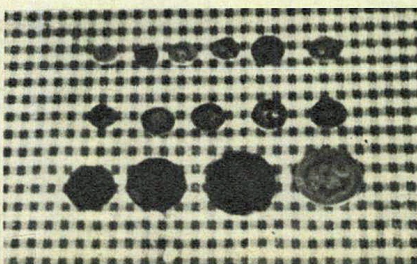
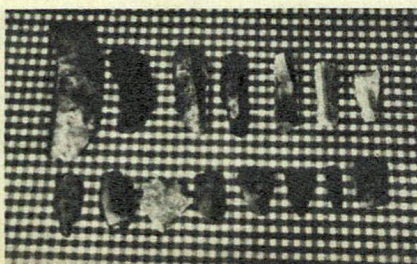
Sanda Cîmpean

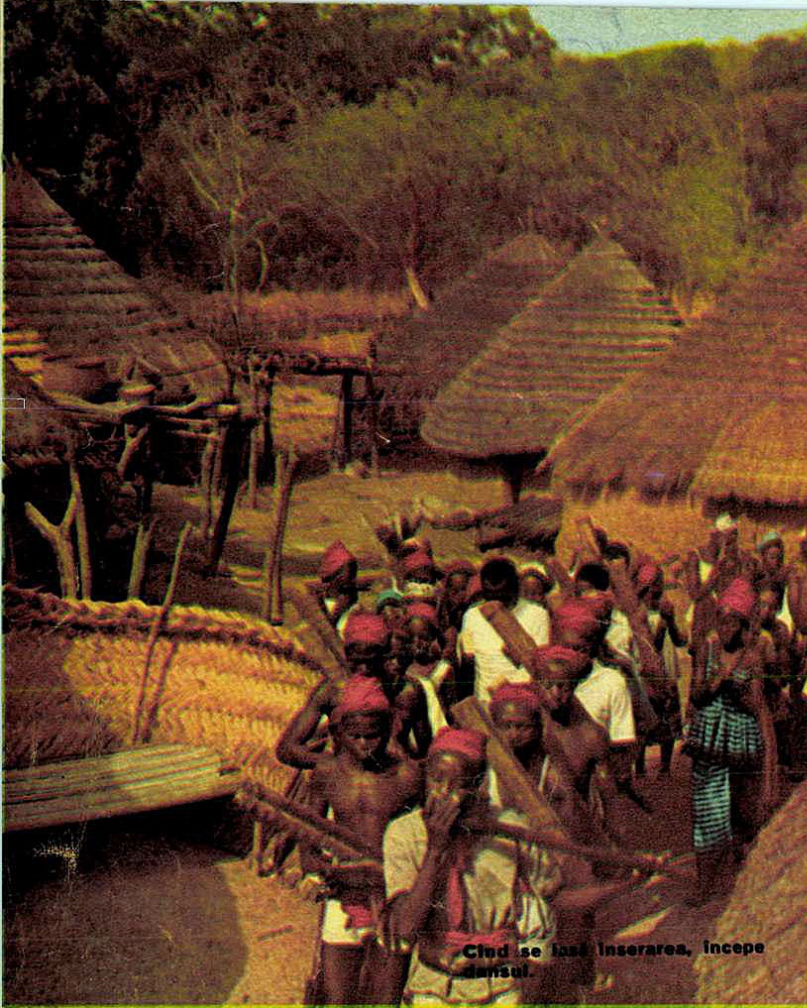

contur... Ne-am hotărît să facem excursii, să căutăm urme ale trecutului istoric. Din drumurile noastre am adunat fragmente și obiecte întregi datînd chiar din neolitic. Într-o zi am lansat acțiunea «Memorii ale pămîntului strămoșesc» la care am chemat toate detașamentele de pionieri din oraș. Ne-au sprijinit cu toții. Și așa ne-am trezit cu o mulțime de obiecte. Unde să le expunem? Am început căutările și... ce credeți? Am descoperit o clădire care după cărțile cercetate, după discuțiile cu cei mai vîrstnici, este localul în care a luat ființă prima școală satească de stat, din Moldova. Școala a fost înființată în anul 1841 la cererea logofătului Th. Balș către domnitorul țării. Ne-am hotărît să scoatem la lumină valoarea istorică a acestei clădiri, amenajînd aici muzeul nostru, împodobind grădina din jur cu multe, multe flori.

Toți au fost mîndri cînd, în zilele acestora de mai, au primit invitația: «Veniți, muzeul nostru, al pionierilor, și-a deschis porțile!»

SANDA-MARIA CÎMPEAN cl. a VII-a C,
Liceul din Darabani,
Jud. Botoșani

Cind se lasă inserarea, începe dansul.

Cind au cunoscut oare europenii pentru prima dată coastele vestice ale Africii? De pildă, țărmurile scăldate de apele calde ale golfului Guineei.

Gîndul acesta mă preocupa cu cităva vreme în urmă, aflat în zbor la bordul unui avion de pasageri Caravelle spre Conakry, capitala Republicii Guineea.

Mă gîndeam, de pildă, la unul din locuitorii bătrînului continent care s-a numărat, într-adevăr, printre cei ce au deschis drumul spre cunoașterea acestei părți a lumii pentru europeni. Cu 2300 de ani în urmă amiralul cartaginez Hannon a pornit cu o flotă «dincolo de coloanele lui Hercule», adică a pătruns din Medi-

terană în Oceanul Atlantic, pentru a întemeia puncte de negoț pe coasta africană. Cît de mult a înaintat el de-a lungul țărmurilor, rămîne însă o enigmă. E drept că Hannon a lăsat o mărturie scrisă asupra expediției sale, dar a avut grijă să încurce urmele în așa fel, ca piețele prospectate de el pentru Cartagina să nu devină accesibile și negustorilor greci. De aceea textul lui Hannon continuă chiar și azi să dea bătaie de cap savanților care încearcă să-l descifreze. Pînă unde a mers Hannon? El vorbește la un moment dat de «un munte foarte mare» și de «riuri de flăcări».

practic ridicate din nou, în fiecare an, după sezonul ploilor), cu animația care domnește în jurul lor. Copiii, exuberanți ca pretutindeni în lume, adesea goi pînă la briu, improvizează pase cu o minge de fotbal în mijlocul drumului sau, dacă sînt mai mici, se joacă în apa cișmelelor de la marginea trotuarelor. Femeile, învăluite în eșarfe subțiri, trec cu un mers grațios, purtînd adesea în spate pe cel mai mic dintre copii sau pe cap obiecte din cele mai diferite. Bărbații, și mai ales cei în vîrstă, se adună în grupuri mici la umbră și discută cu glas scăzut sau ascultă emisiunile

GUIN

Scenă dintr-un dans ritual al tribului Bassari.

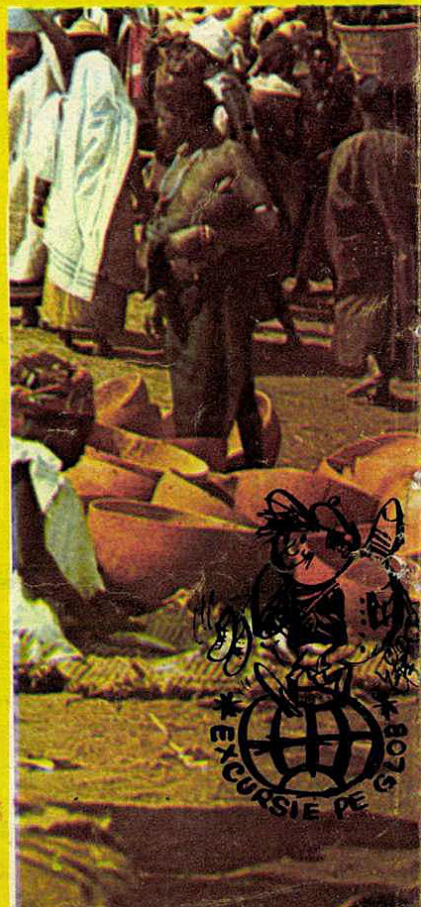
Muntele, spun unii, ar fi Kakulima, în Guineea de azi, iar riurile de flăcări, obișnuitele focuri din brusa (sau jungla) africană. În orice caz, toți cercetătorii cad de acord asupra unui lucru: misiunea lui Hannon a fost de a găsi aur și mai precis de a organiza negoțul cu aur în Africa neagră. Iar teritoriul Guineei este pînă în zilele noastre renumit în marile bogății pe care le deține subsolul. Între ele, poate cel mai important nu e aurul, ci bauxita — materia primă a aluminiului.

...În avion — aer condiționat. Pregătindu-te să-l părăsești te gîndești la aerul fierbinte, uscat, cu care îți vei umple plămîinii peste cîteva secunde. Te afli doar în Africa și încerci să preîntîmpini cît mai multe din eventualele surprize. Practic însă (te convingi de la bun început) este imposibil. Din ușa avionului te izbește un val de aer supraîncălzit, umed, la care nu te așteptai. «Din doi oameni care aterizează la Conakry — imi spune surîzînd colegul care mă primește la aeroport — nu se poate ca unul să nu aibă senzația că se află într-o baie de abur!». Foarte curînd de la aterizare hainele se îmbibă de umezeală, broboane de apă îți apar pe frunte la cel mai mic efort. Climatul la Conakry este deosebit de umed.

Așa se face că orașul este copleșit de verdeața care, într-o infinitate de ipostaze, apare pretutindeni. Și mai ales în cartierele tradiționale africane unde nu se exercită încă tirania cimentului, asfaltului și pietrei ca în centru. Specificul orașului îl dau poate tocmai aceste cartiere — cu casele lor scunde, din lut nears (drept pentru care trebuie

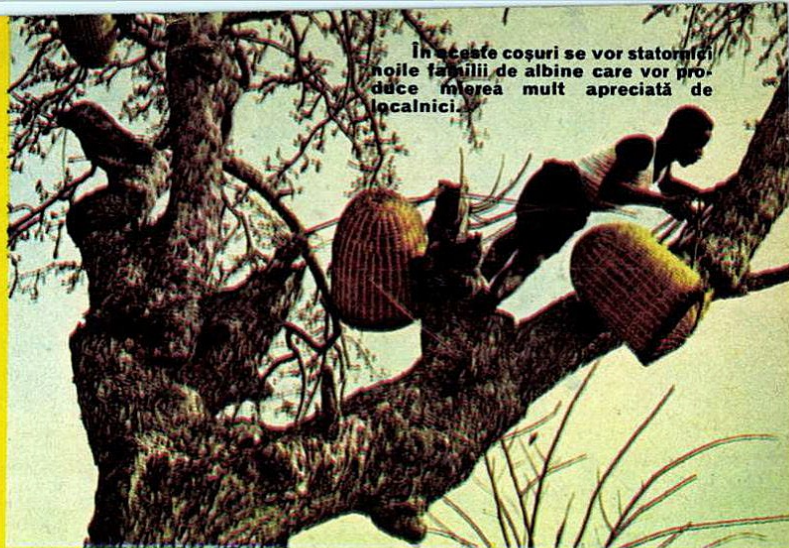
Bucuria de a trăi este sărbătorită în tradiționalele cîntece și jocuri populare.

postului de radio Conakry la numeroasele tranzistoare existente în capitala Guineei. Interesant este că pe acești pasionați ascultători ai radioului mai puțin îi captivează emisiunile muzicale și mai mult cele vorbite — adică sint dornici să aștepte cit mai multe date despre situația din țară și din lume, să asculte legende și povești care vorbesc despre eroismul strămoșilor etc.

Seara, când căldura soarelui pierde treptat din intensitate și treburile zilnice se termină, îndeosebi în cartierele tradiționale ale capitalei, locuitorii se adună la răscruci în jurul unei mici orchestre

populare africane. Incepe dansul. Despre măiestria coregrafică innăscută a africanilor, despre simțul deosebit al ritmului, despre semnificația foarte întinsă a dansurilor s-a scris mult. Mai puțin s-a vorbit însă despre pătrunderea elementelor moderne în manifestările artistice africane, despre îmbinarea noului și tradiționalului în spectacolul popular. Uneori, mai practici, organizatorii serbărilor nu mai apelează la virtușii tam-tam-urilor («Costă scump» — îmi spunea cineva), ci recurg la muzica plăcilor de patefon. Am fost impresionat și de înnoirile în repertoriu — cântărețul

În aceste coșuri se vor statornici noile familii de albine care vor produce mierea mult apreciată de localnici.

EEEA

Traversarea fluviului Tinkisso se face cu barca și bacul.

popular («griob» cum se numește în vestul Africii) slăvește în melodii sale faptele glorioase ale înaintașilor, poveștile întimplări vesele vorbind despre ăscușința, agerimea și umorul unor eroi populari consacrați (un fel de Păcală africani), dar exprimă de multe ori și bucuria de a trăi într-o țară liberă, independentă, în care dominația colonială a luat sfârșit pentru totdeauna. Măiestria și spontaneitatea unor griofi este altă de mare încît pe anumite teme, uneori luate chiar dintr-un ziar, reușesc să improvizeze, pe moment, un text.

Sînt multe surprizele pe care ți le procură călătoria într-o asemenea țară unde totul — oamenii, casele, arborii, animalele — sînt altfel decît acasă. Dar poate că surprizele cele mai mari vin totuși chiar din partea unor lucruri care ți sînt din cele mai familiare. Sînt cele ce-ți vorbesc despre țara ta, iar mulțumirea și încîntarea provin din faptul că le întîlnești aici, în inima Africii, într-o țară ce se află doar la

cîteva grade deasupra ecuatorului.

Într-una din zile am fost invitat de un prieten român, de la ambasada noastră din Conakry, la ceea ce el mi-a denumit «o demonstrație tehnică». Peste o jumătate de oră asistam la o demonstrație practică făcută în fața studenților Institutului politehnic din Conakry a caracteristicilor tractorului U-650 de fabricație românească. Tinerii guineezi erau deosebit de atenți la prezentarea făcută de inginerul Constantin Stoica, șeful misiunii economice a țării noastre de la Conakry. Totuși puțin mai departe am remarcat doi africani retrași de grup, prinși într-o conversație purtată cu voce scăzută, dar foarte însuflețită. M-am apropiat pe nesimțite. Konduno, directorul parcului de tractoare, pleda cu multă convingere unui agricultor călătorește la U-650, iar interlocutorul său căuta să-i găsească mereu obiecții și nu părea de loc convins. La încheierea demonstrației l-am căutat pe agricultor. Mi-a mărturisit, surizînd, că atunci cînd l-a provocat la discuție pe Konduno, el auzise de fapt multe lucruri bune despre tractorul românesc și așa se și face că venise tocmai din localitatea sa natală, aflată la capătul celălalt al țării, spre a procura cîteva U-650 pentru perioada campaniei agricole. Numai că dorea ca din discuția cu Konduno să afle și mai multe despre tractorul românesc.

Astăzi, în asaltul împotriva junglei ecuatoriale guineeze, gata parcă să amenințe cîmpiile cultivate, se află angajate din plin 400 de tractoare românești. Adică, îmi spunea Mamadou Fofana, directorul întreprinderii de mașini agricole din Conakry, o cifră ce reprezintă cam jumătate din numărul tractoarelor aflate în funcțiune astăzi în țară.

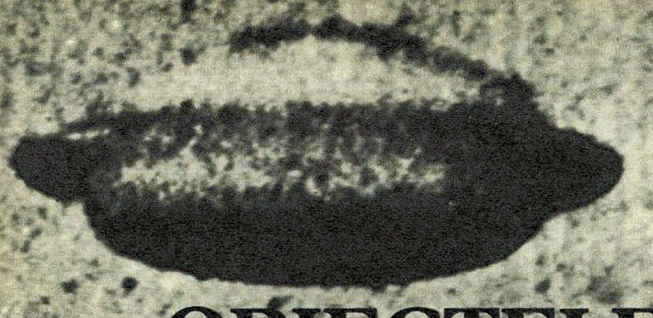
Exemplele cu privire la prezența românească în Guineea sînt numeroase. La un ghișeu poștal din Conakry, unde mă dușesem pentru a trimite un plic spre România, observ că funcționarul din spatele ghișeului îmi ia la un moment dat scrisoarea din mînă pentru a mă servi cit mai repede, înaintea celorlalți solicitanți. «Am văzut pe plicul dv. scris ROMANIA — mi-a explicat el. Trebuie să știți că datorez viața medicului român Mihai Mihălcioiu care m-a operat. Îi sînt recunoscător din inimă, altă dată, cit și țării care l-a trimis la noi».

Nu poate exista mulțumire și satisfacție mai mare pentru un călător român, aflat la mii de kilometri de pămîntul natal, decît aceea de a descoperi, departe de patrie, mărturii ale prezențelor, prețuite și respectate, ale României pe diferitele meridiane și paralele ale globului.

CORNELIU VLAD

Instantaneu dintr-un târg.

OBIECTELE ZBURĂTOARE NEIDENTIFICATE RĂMÎN... NEIDENTIFICATE

de ION HOBANA

1

După o anchetă care a durat doi ani și a costat peste jumătate de milion de dolari, grupul de oameni de știință de la Universitatea din Colorado, condus de dr. Edward U. Condon, a dat publicității un voluminos «Studiu științific asupra obiectelor zburătoare neidentificate». Concluzia esențială, cuprinsă în Secțiunea I-a a Studiului, redactată și semnată de Condon, este că «un studiu extensiv ulterior al O.Z.N.-urilor nu poate fi justificat, probabil, de speranța că astfel știința ar progresa». Cu alte cuvinte, se contestă nu numai existența O.Z.N.-urilor, ci și a fenomenelor naturale necunoscute pe seama cărora a fost pusă, de unii savanți, însăși apariția problemei.

Este justificată această atitudine?

● OMISIUNI FLAGRANTE ȘI CAZURI NESEMNIFICATIVE

Într-un articol intitulat «Sînt oare reale făruriile zburătoare?» («The Saturday Evening Post», 17 decembrie 1966), dr. J. Allen Hynek, șeful Departamentului de astronomie de la Northwestern University, consilier științific al Forțelor Aeriene americane în problema O.Z.N., scria: «Din 1947 pînă în 1965, Proiectul Blue Book (Cartea albastră) a examinat 10 147 cazuri. Potrivit criteriilor Forțelor Aeriene, Proiectul a identificat 9 501 cazuri, mai mult de 600 de cazuri fiind considerate neidentificate». Știți cîte dintre aceste 600 de cazuri (fără a mai socoti adausurile ulterioare) au fost analizate de Comitetul Condon? 21 — după cum aflăm la pagina 219 a «Studiului științific». Celelalte — mai puțin de o sută, în total — provin din alte surse.

Desigur, era imposibil ca în doi ani și cu o echipă redusă de cercetători să fie analizate toate dosarele Forțelor Aeriene, la care se adaugă dosarele prezentate Comitetului de organisme particulare de investigații O.Z.N. (NICAP, APRO) și de diferite persoane. Nu putem totuși să nu observăm că au fost omise relatările, de maximă importanță, ale astronomilor profesioniști (dr. Lincoln La Paz, dr. Clyde Tombaugh, prot. Walter N. Webb, dr. H. Percy Wilkins, Frank Haistead etc.) și ale altor oameni de știință.

Au fost omise, de asemenea, cele mai multe dintre mărturiile piloților militari și civili, a căror competență e greu de pus la îndoială. În sfîrșit, o categorie și mai vitregită este aceea a observatorilor fără o pregătire specială, dar demni de încredere: șeri și ofițeri de poliție, funcționari federali sau locali, profesori și medici etc.

În schimb, Comitetul a cheltuit energie și bani pentru a cerceta cazuri lămurite încă înainte de înființarea lui sau prezentînd un interes cu totul discutabil. Se irosește astfel un spațiu prețios pentru demascarea unui «iluminat» care pretindea că a stabilit un contact telepatic cu extraterestrii (Cazul 19) și a unui paznic de 67 de ani care se lăuda că a tras cîteva gloanțe de pistol într-o țigară zburătoare (Cazul 26), sau pentru a constata că moartea unor cai n-are nici o legătură cu O.Z.N.-urile (Cazul 32) și că mărturia unui student se datorează unor tulburări psihice (Cazul 44). Și exemplele s-ar putea înmulți.

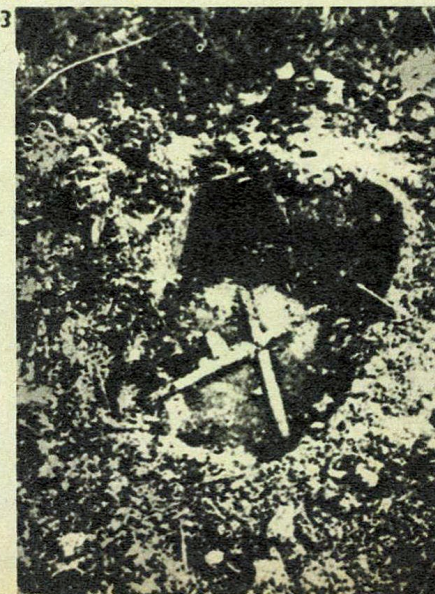
● 7 OBSERVAȚII VIZUALE- RADAR NEEXPLICATE!

Vă amintiți concluzia lui Condon? «un studiu extensiv ulterior al O.Z.N.-

urilor nu poate fi justificat...» Însăși formula este folosită, cu mici variații, de investigatorii Comitetului, într-un sens exact opus: «Acest caz pare să merite o investigație ulterioară» (p. 130), «...acest caz ar merita, de asemenea, o investigație mai intensivă» (p. 131), «...o relatare foarte ciudată, care trebuie cu siguranță clasificată ca necunoscută, pînă la studiul ulterior pe care, desigur, îl merită» (p. 143). De altfel capitolul din care am extras aceste citate grăitoare — «Analize optice și radar ale cazurilor de teren» — conține un număr relativ impresionant de observații rămase neexplicate, cu toate străduințele investigatorilor: 7 din 35; deci 20%. Dar să cercetăm mai de aproape unul dintre cele 7 cazuri.

La 13—14 august 1956, în zona localității Lakenheath din Anglia, un obiect neidentificat a fost urmărit de operatorii radar de la două stații ale aviației britanice. Observat și vizual, obiectul — rotund și alb — se mișca rapid, schimbîndu-și brusc direcția de zbor. Un avion de vînătoare a încercat să-l intercepteze, călăuzit de radarul de pe sol. Pilotul a obținut un contact radar pe ecranul de la bord. O.Z.N.-ul descria cercuri în spatele avionului, pe care l-a urmărit circa 10 minute, în ciuda manevrelor de desprindere efectuate de pilot. Concluzia Raportului Condon: «În rezumat, acesta este cel mai uluitor și mai remarcabil caz din dosarul radar-vizual. Comportarea aparent rațională, inteligentă a O.Z.N.-ului sugerează un aparat mecanic de origine necunoscută drept cea mai probabilă explicație a acestei observații» (p. 164).

2

3

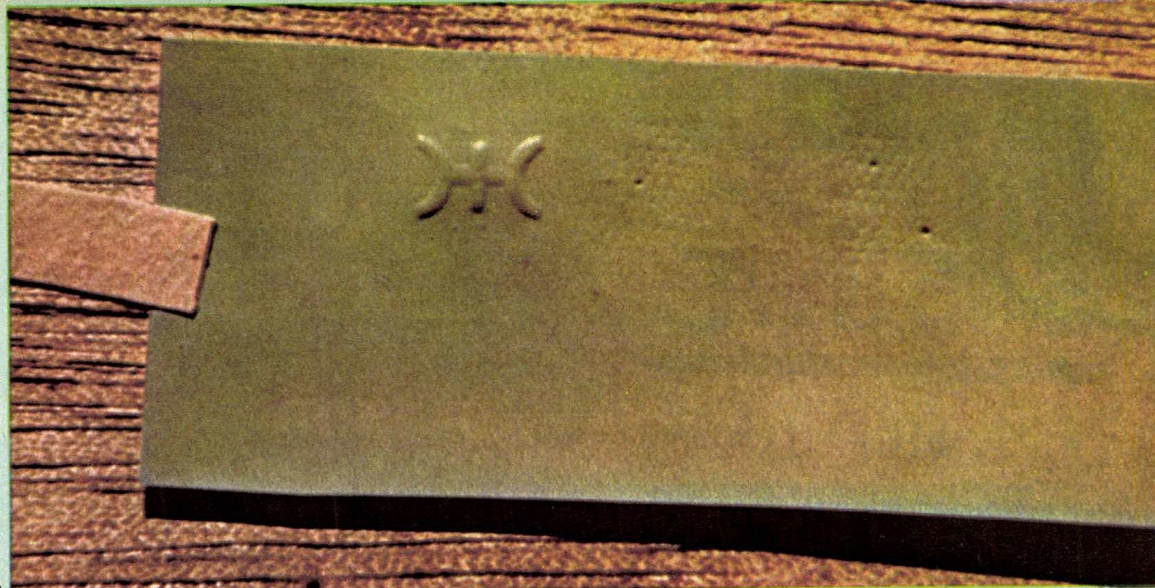
● MĂRTURIILE COSMONAUȚILOR AMERICANI

La 4 iunie 1965, ora 3,00, cosmonau-
tul Mc Divitt, aflat la bordul lui «Gemi-
ni-4», a văzut un corp cilindric, cu o
prelungire ca o antenă, pe care l-a
fotografiat și filmat. Corpul n-a putut
fi identificat drept vreunul dintre sate-
liții artificiali cunoscuți. După apro-
ximativ 51 de ore de la lansare, Mc
Divitt a văzut un alt corp, asemănător
unei stele, trecind pe deasupra navei
cosmice, de la Sud spre Nord. Nici
acesta nu putea fi un satelit artificial
cunoscut, datorită altitudinii și mișcării
pe o orbită polară. Tot pe o asemenea
orbită evoluau și particulele iluminate
văzute la 4 decembrie 1965 de cosmo-
nauțul Frank Borman, de pe «Gemini-
7»; concomitent, un corp strălucitor
se mișca pe o orbită similară cu cea
a navei cosmice.

Concluzia Raportului Condon: «Pre-
gătirea și perspicacitatea cosmonau-
ților situează rapoartele lor despre
aceste observații pe cea mai înaltă
treaptă de credibilitate (...) Cele trei
observații neexplicate, pe care le-am
spicuit dintr-o mare masă de rapoarte,
constituie o provocare pentru analist.
Deosebit de ciudată este prima de pe
listă, observația diurnă a unui obiect
prezentind detalii ca niște brațe (an-
tene?) ieșind dintr-un corp avînd o
extindere unghiulară observabilă. Dacă
lista NORAD a obiectelor aflate în
preajma navei cosmice «Gemini-4» în
timpul observației este completă, așa
cum e de presupus, va trebui să găsim
o explicație rațională sau, dacă nu,
să păstrăm cazul pe lista noastră de
neidentificate» (p. 208).

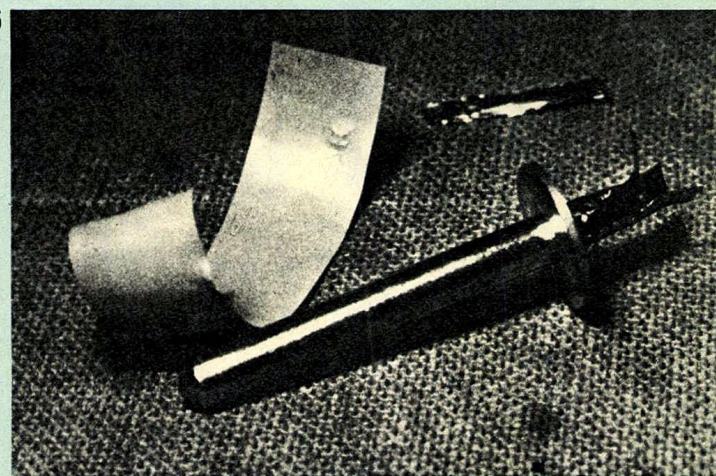
● IMAGINI NEIDENTIFICATE

În Capitolul 3 al Secțiunii IV, investi-
gatorii Comitetului analizează 14 foto-
grafii și filme — un număr extrem de
redus, față de totalitatea probelor de
acest fel existente. Sînt omise docu-

4

5

1. Acest obiect a evoluat, la 1 iunie 1967,
deasupra localității San José de Valderas,
de lângă Madrid.

2. Una dintre cele două fotografii făcute
de fermierul Paul Trent, la 11 mai 1950, la
Mc Minville (Oregon, S.U.A.).

3. Una dintre urmele lăsate de O.Z.N.-ul
care a aterizat la Aluche, cartier mărginas
al Madridului, la 6 februarie 1966.

4. Bandă de fluorură de polivinil, găsită
în interiorul tubului de nichel (5) prove-
nind, după declarațiile martorilor, de la
O.Z.N.-ul văzut și fotografiat la San José
de Valderas.

5-6. Două cadre din filmul de 16 mm, în
cuvori, făcut de cosmonauțul Mc Divitt la
4 iunie 1965, de pe bordul capsulei spațiale
«Gemini-4».

7. Obiect fotografiat la 2 aprilie 1966, la
Melbourne (Australia).

6

7

mente fotografice de importanța celor
înregistrate la centrul de experimen-
tare a rachetelor de la White Sands.
În același timp, este prezentat un
caz pe care nu numai adversarii O.Z.N.-
urilor, dar și NICAP-ul îl considera
«suspect», încă din 1964 («The UFO
Evidence», p. 88), pentru motivul în-
vocat și de Raportul Condon.

Chiar în aceste condiții, 2 din cele
14 cazuri (14%) au rezistat asaltului
investigărilor. Despre filmul făcut
la 15 august 1950, la Great Falls, Mon-
tana, se spune: «Cazul rămîne neex-
plicit. Analizele arată că imaginile
filmului pot fi interpretate cu greu
drept imagini ale unui avion sau ale
altui fenomen cunoscut, chiar dacă
avionul nu poate fi exclus cu desăvîr-

șire» (p. 408). Și mai categorică este
concluzia analizei celor două fotografii
făcute la 11 mai 1950, la Mc Minville,
Oregon: «Acesta este unul dintre puținele
rapoarte O.Z.N. în care toți factorii
investigați — geometrici, psihologici
și fizici — par să confirme aserțiunea
că un obiect zburător extraordinar,
argintiu, metalic, în formă de disc,
cu un diametru de zeci de metri și în
mod evident artificial, a zburat în
văzul a doi martori» (p. 407).

● DEZBATEREA CONTINUĂ

Așadar, omisiuni flagrante și cazuri
nesemnificative, 7 observații vizuale-
rădar neexplicate, cel puțin 3 mărturii

ale cosmonauților americani, 2 ima-
gini neidentificate — și multe nelămuriri
și contradicții, pe care spațiul nu ne
îngăduie să le trecem în revistă. Se
mai poate spune, în asemenea condiții,
că «un studiu extensiv ulterior al
O.Z.N.-urilor nu poate fi justificat»?
În fața unei astfel de concluzii, mai
curînd «avem dreptul să ne întrebăm
dacă Condon a studiat într-adevăr
cu atenție cuprinsul actual al acestui
Raport» (dr. James E. Mc Donald,
decan al Institutului de fizică atmo-
sferică și profesor la Secția de meteoro-
logie a Universității din Arizona). Ori-
cum, tentativa de a curma dezbaterea
asupra obiectelor zburătoare neiden-
tificate apare cu totul neîntemeiată
și va fi, desigur, sortită eșecului.

AMFO- RA SABINA

UN
SERIAL
DE
AVENTURĂ
ȘI
DETECTIVISM
DE POP SIMION

21. HEP! HEP!

— Ce vrea să însemne biletul ăsta? întreabă pentru a doua oară Leone, fluturind peticul de hirtie pe care scamatorul desenase un joben și notase vorba EGO. Marele detectiv însă nu era de fel curios de ceea ce avea să iasă din gura lui Dio Mio, pur și simplu nu-l interesa. Pe el îl interesa caseta croită din lemn de trandafir cu încreștații florale, pe al cărei capac Amazoana și scatii lipiseră eticheta cu inscripția «Argumentele noastre». Într-adevăr, probele acelea de caolin păreau a fi extraordinare, niște argumente forte, al căror preț nu putea fi încă evaluat. Ca să mai cîștige timp spre a putea privi obiectele în voie, Leon Gaspar rostește din nou, cu plictis și totală absență, întrebarea:

— Ce vrea să însemne biletul ăsta? se aude pentru a treia oară fraza mormăită, de urs lenevos, a detectivului, ceea ce pe Dim îl enervează, își iese din pepeni cu strigătul:

— Mai termină cu întrebarea asta stupidă! Nu vezi că ăsta (arată spre scamator) se joacă mereu? Face goange.

— Da, da, goange, reia Dio Mio vorbele autorului de romane polițiste.

— Bine spus. Goange. Tinto-linto-kiji-biji-hopl, răsună magica formulă a omului cu joben, care scutură sticla cu scamatorie, o agită pînă ce șoricelul alb se transformă în gogoș infuriat, ca imediat să redevină ceea ce a fost, adică șoricel alb, iar în secunda următoare să puiască alți șapte șoricești albi, leiți cu primul, ca să fie opt în total, să chitcăie și să umble mișind prin sticla cu minune.

— Mai bine spune ce naiba ți-au adus dracii ăștia de copii, îi cere Dim lui Leone, întinzind mîna spre caseta din lemn de trandafir cu încreștații florale, gest la care detectivul tresare, dă la o parte mîna celui alt, după care nevoind să-și trădeze neliniștea — afișează plictis și indiferență, vorbind astfel:

— Ce să arăt? Ce? Sînt niște fleacuri. Își bat joc de noi împelițați, fac mișto. Se aude? Mișto.

— Mișto, punctează Dio Mio, continuîndu-și comi-căria.

«Mișto!», aude Dim, dar simte totodată cum pe laba piciorului său cade parcă un ciocan, bufl, îl calcă pe picior Leone, fixîndu-l cu o fioroasă uitătură, ca imediat să zîmbească în chip idiot și să-și miște cu dese și puternice smuciri pielea capului (ca și cum aceasta ar fi fost o mască de gumă), arcuindu-și în paralel sprinceană stîngă, în stil Roger Moor, fără însă a privi în sus, să-și vadă cercul aureolat, ci insistînd asupra stupidului joc al pielii capului, cu ținerea arcuită a sprinceanii în maniera Sfîntului, gest însoțit acum de exclamația de călăreț «hep! hep!» și Dim înțelege ceea ce trebuie să înțeleagă, răspunde la rîndu-i cu același strigăt scurt, «hep! hep!» fără să imite însă jocul pielii capului și arcuirea sprinceanii (sînt gesturi care nu-i reușesc). Semnul pe care i-l transmite marele detectiv autorului de romane polițiste înseamnă în codul A.A. A.S.S.S.: «Mucles! Tăcere pe toată linia! Infractorul e pe aproape».

Dim nu-l aprobă totuși pe Leone, raționînd astfel: «Bine, colegă. Știu că infractorul e pe undeva pe aproape. În sensul că-i pe aici pe undeva, printre ruine. Dar te întreb: de ce afișă disperare cînd în încăperea asta sîntem doar noi trei, care...».

— Hep! Hep! îl smulge iar din meditație pe Dim ciudata exclamație de jocheu antrenat în galop și simte teribilă călcătură pe laba piciorului, ca jocul pielii capului să devină nebunesc și sprinceană stufos-căruntă a detectivului să se arcuiască energic, gata să se rupă ca o semilună de argint.

— A? Aha! Hep! Hep!, confirmă Dim repede, înțelegînd în sfîrșit cumsecade semnul celui alt: acel «Mucles etc...» se referă (la cine nimeni n-ar fi crezut) chiar la al treilea, la Dio Mio.

«E ceva nemaipomenit! se miră autorul de romane polițiste, rozîndu-și cu furie coada pipei — stupidă povestel! Gluma se îngroașă rău. Am început să ne suspectăm între noi. Pe ce teme, doamne, pe ce teme!», se întreabă Dim cu dureroasă nedumerire, în timp ce ochii gri ai detectivului sînt ațintiți asupra conturului urechii imprimate în pasta de caolin, ca imediat să confrunte cele văzute cu ceva viu și natural, privirile îi fug atî la urechea lui Dio Mio, pe care o studiază atent (pîlnia urechii scamatorului e cu deschidere mică, nițel clăpăugă, păroasă, însă cu linie fină și lob plin — exact ca cea din cutiel).

— Hep! Hep!, sughiță Dim fără voie și începe să-l ia cu frig.

Dio Mio înnebunește sticla aia pe care o ține în mîini, o scutură, o agită, o bate cu palma, turma șoricelilor albi se schimbă — uimitoare figură! — într-un șir nesfîrșit de lucruri: apare o bilă de biliard care se modifică în pădărie, din nou șoricelul (însă de astă dată sur), apoi trei bănuți de nichel, o nucă, un zar, o gumă Hardtmuth Koh-I-Noor, plus alte bazaconii, o adevărată bătaie de joc, deoarece omul cu joben nu mai isprăvește, exasperează cu turul ăsta de forță, spectacolul te scoate din papuci, mai ales că scamatorul (dat naibii) nici nu privește sticla, este cu ochii ba la un geam al depozitului, ba la celălalt, privește în pătra-

tul celor două ferestruici cu ochii mari, cit cepele. Ce se întîmplă la geamurile acelea? În spațiul lor apare, cînd ici, cînd colo, figura lui Voștinar, săpătorul cu mustați ungurene, beat pesemne (se clatină, ca bătut de vînt și are ochii bulbucați), dar stăruind să-și îndoaie mereu degetul arătător, gros cît coada lopeții. Îl cheamă pe scamator, însoțind gestul mîinii cu un glas ca din butie:

— Hai, domnule profesor. Vino afară. Scamatorul prinde să asude, agîtînd sticla; asudă și Dim de ceea ce îi e dat să vadă (îl trec sudori reci, valuri-valuri); asudă și marele Leon Gaspar care nu-și ia ochii de la fantasticele probe imprimate pe plăcuțele de caolin, mai ales conturul acela de ureche pe care îl confruntă cu ceva viu și natural. Urechea mică, ușor clăpăugă, păroasă, însă fină în linie și în lob, a scamatorului. Ochii gri, ai detectivului, în general fără expresie, strălucesc acum și Leone se linge pe buze cu satisfacție.

Se aude un zgomot, ceva trosnește sec, o șuierată respirație, o sticlă făcută țîndări și stiva de butoaie de bere se prăbușește în spațiul depozitului, stricînd consiliul și gata să-i strivească pe consilieri, care s-au lipit cu spatele de pereți, așteptînd.

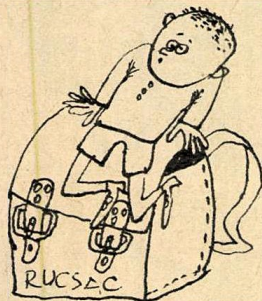
— Sus mîinile, se aude vocea metalică a lui Leon Gaspar. Palma îi asudă pe mînerul pistolului pe care încă nu-l întrebuințase în ancheta asta plină de capricii și neprevăzut.

(va urma)

INVITAȚIE LA DRUMETIE

SFATURI TURISTICE

Deoarece «Expedițiile Cutezătorii» sînt acțiuni turistice mai complexe, precum și din motivul că experiența pionierilor în domeniul acestei forme de turism nu-i prea bogată, începînd cu acest număr revista noastră va publica un ciclu restrîns de materiale

în care vom face cele mai importante recomandări pentru buna organizare și desfășurare a lor de-a lungul itinerariilor alese.

Corturile: alegerea, amplasarea și demontarea materialelor necesare pentru folosirea lor (I)

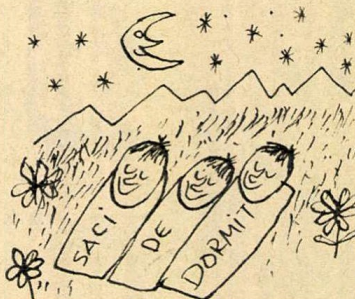
Corturile, după cum reiese și din regulament, sînt elemente principale, care nu pot să lipsească din dotarea echipajelor, ele urmînd să fie «casele» expediționarilor pe toată durata și pe tot parcursul fiecărei expediții. Cele mai potrivite în această situație ar fi corturile de 4 persoane. Avantajele

care le recomandă sînt numeroase. Cîteva dintre ele: permit o organizare pe 2 sau 3 grupe de cort a echipajului, existînd astfel posibilitatea ca fiecare membru al grupei să aibă o sarcină precisă în ceea ce privește transportul: unul ar transporta cortul, altul materialele auxiliare, cel de al treilea alimentele etc; în ele se poate dormi pe lat și, totodată, la nevoie permit adăpostirea chiar a 5 persoane; numărul lor fiind redus (2 sau 3 pentru fiecare echipaj) volumul de muncă necesar instalării, apoi demontării și împachetării lor ar fi mult mai mic etc. În lipsa corturilor de 4 persoane se pot însă folosi cu succes și corturile de 2 persoane, cu condiția unei riguroase organizări, a unei bune repartizări a sarcinilor fiecărui coechipier în ceea ce privește transportul lor și al materialelor auxiliare.

● Corturile trebuie bine verificate înainte de plecarea în expediție. Fiecare cort trebuie să aibă următoarele anexe în bună stare: stîlpii de susținere, sforile de ancorare, picheții care se infig cu mina în pămînt, sforile și întinzătoarele de ancorare, picioarele montanilor (stîlpilor de susținere), sacul în care se păstrează și se transportă cortul. Pentru a nu mări greutatea și volumul materialelor transportate, țărșii de care se ancorează corturile pot fi confecționați la fiecare popas.

● Tabăra de corturi se va instala în apropierea unor surse de apă potabilă și lemne pentru foc. În pădure, pentru instalarea corturilor se va alege un luminis mare, în așa fel încît în cazul căderii unor arbori, corturile să

ÎN ATENȚIA MEMBRILOR ECHIPAJELOR «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII»

nu poată fi atinse. Locul pe care vor fi instalate corturile trebuie să fie o platformă orizontală, mai ridicată decît restul solului, pentru ca eventualele șuvoaie rezultate de pe urma unei ploii să nu le inunde. În cazul în care terenul va fi totuși înclinat, se vor așeza corturile cu intrarea spre vale. E bine ca locul ales să aibă iarbă mare și deasă. Se va urmări, pe cît posibil, ca intrarea cortului să nu fie orientată în direcția vîntului dominant.

● În ceea ce privește instalarea corturilor, ea trebuie să se facă după regulile precise, existente și verificate (economisindu-se astfel mult timp). Pe locul ales pentru fiecare cort se așază mai întîi un strat gros de iarbă, frunze sau alte plante (ferigă, lipan etc) și numai după aceea, peste acest strat, se întinde și se fixează foaia de sol (acest strat poate fi înlocuit cu mult succes cu saltele pneumatice foarte ușoare și de di-

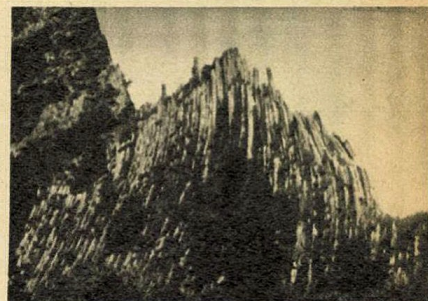

menșiuni mici). Țărșii de susținere se bat în pămînt cu o înclinație, în așa fel încît sforile de ancorare împreună cu ei să facă un unghi de cca. 90°. În jurul cortului și în special în partea de sus a pantei se sapă un șanț de cca 10 cm adîncime, care să dirijeze în afară apa care se va scurge de pe cort. După un popas în timpul căruia a plouat, cortul nu se va strînge decît după uscarea perfectă a pinzei.

● Pentru dormitul în corturi, cel mai indicat acoperămint este sacul de dormit cu glugă. În lipsa acestuia se pot folosi și păturiile, dar cusute sub forma unui sac (pentru a evita eventualele dezveliri în timpul somnului). În afara păturiilor individuale, pentru fiecare cort se vor mai lua cîte două pături — una pentru așternut pe jos, alta pentru a se înveli toate persoanele din cort.

FLORIAN FRAZZEI
profesor de educație fizică

Ilustrații: IOSIF TEODORESCU

O uriașă «orgă» naturală: DETUNATA

În inima Apusenilor, din șoseaua care pornește din Abrud spre Aiud, în dreptul comunei Sașa-Poieni, se desprinde spre stînga drumul ce urcă spre unul dintre cele mai curioase monumente ale naturii din țara noastră: Detunata.

Uriașele coloane de bazalt, îngrămădite unele peste altele, dar niște imense tuburi de orăd, din care tîria vîntului scoate sunete adînci și grave asemenea unor tunete în timp de furtună, de unde și denumirea Detunata.

De numele Detunatei se leagă multe întîmplări din istoria frămîntată a moșilor. Aici și-au avut loc de popas și stat Horia și căpeteniile moșilor răsculați. În preajma Detunatei și-a ascuns Avram Iancu atelierul de făcut tunuri de cîreș și pulberăria. Și tot aici, după 1848, și-au dat de nenumărate ori întîlnire membrii societății «Astra», punînd la cale noi acțiuni pentru binele asupriților din Ardeal, pentru luminarea poporului și organizarea luptei lui pentru libertate.

SEVER NORAN

PODUL NATURAL DE LA PONOARE

Podișul mehedindean este unul dintre cele mai frumoase castruri din România, în care meșterul «apă» a dăltuit în calcare peste 100 de peșteri (cea de la Topolnița are peste 11 km, fiind printre primele 20 din Europa ca lungime), lapiezuri, puțuri și galerii care înghit uneori cîte un pîrlu pentru a-l elibera abia peste cîteva kilometri unde acesta izbucnește la suprafață ca o mică sondă în erupție.

După ce ai făcut popas la celebra pădure de liliac de la Ponoare — unică în Europa — șoseaua ce duce de la Baia de Aramă la Turnu Severin te poartă peste un splendid monument al naturii: podul natural peste Zătonul, un grandios arc de piatră, lung de peste 50 m și lat de 17 m. Ce uriaș a construit, în joacă, acest pod, peste apa unui lac, care cînd apare, cînd dispare în adîncurile dantelărilor de calcar? Uriașul acesta se numește... picătura de apă. Înainte vreme aici se afla o peșteră, dar de-a lungul mileniilor apa a fereștruit tavanul acesteia, prăbușindu-l. Din peșteră n-a mai rămas decît arcul de la intrare, care nu-i altceva decît podul de azi. Unele hrisoave ale căpităniei de plai din Cloșani spun că sub el se adăposteau haiducii, pîndînd trecerea căleștilor boierilor.

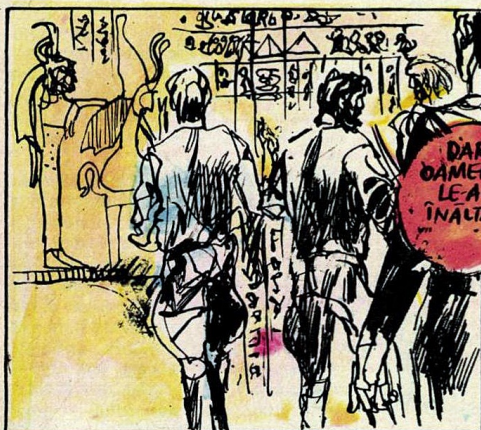
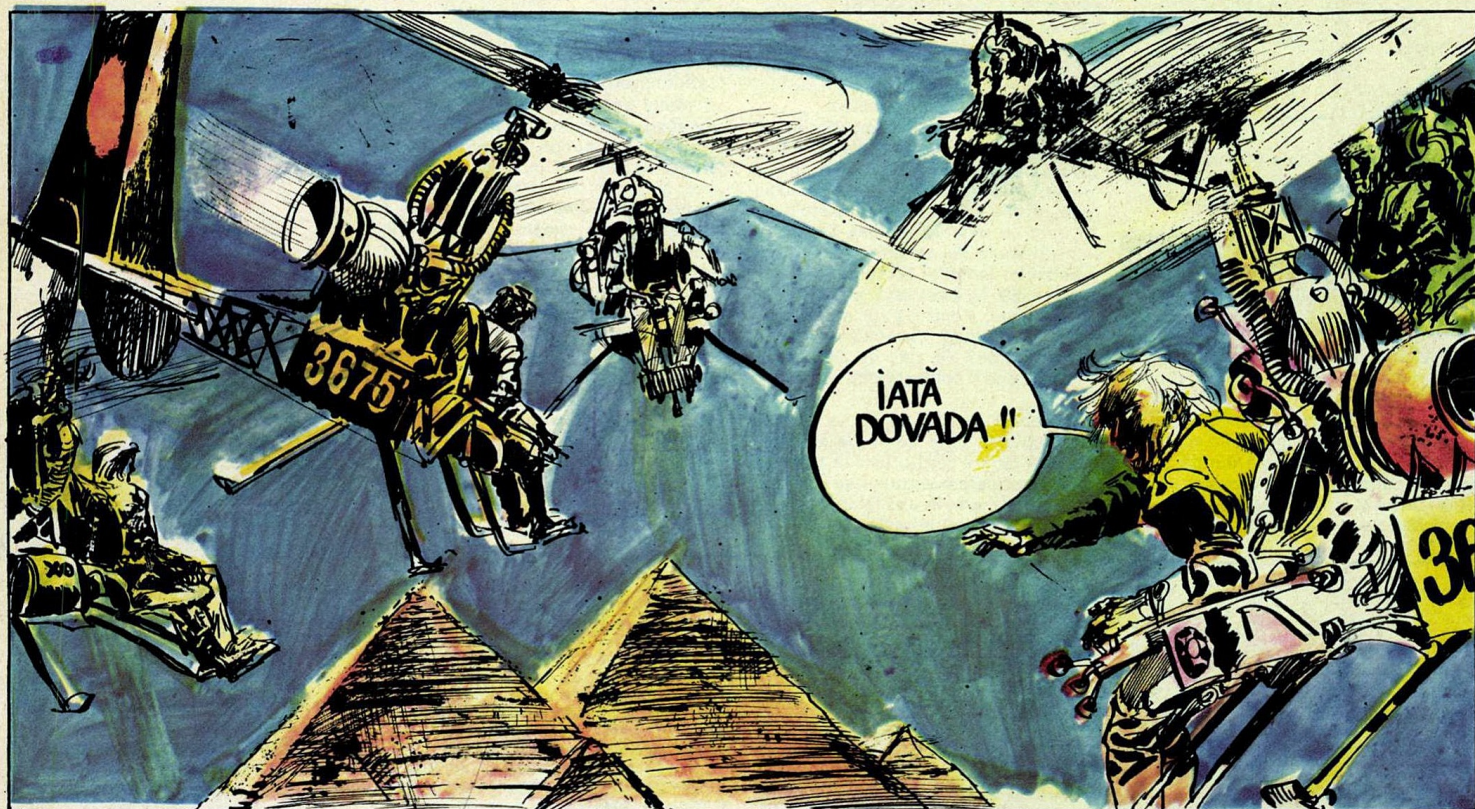
Podul natural de la Ponoare, una dintre multele comori ale patriei noastre, își așteaptă vizitatorii. Veți fi și voi printre ei? Dacă da, atunci să nu uitați că de aici pînă la mănăstirea Tismana nu-i cale prea lungă, iar călătoria lui Nicodim de la începuturile Țării Românești merită un popas mai îndelungat.

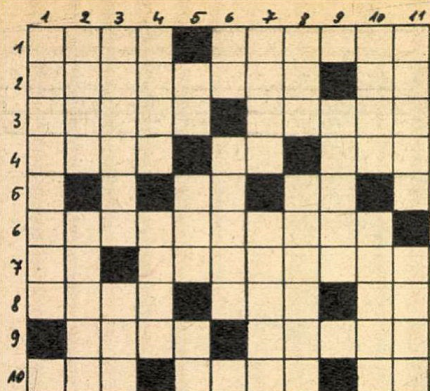

PLANETA RĂPITĂ

Scenariu: HORIA ARAMĂ

Desene: POMPILIU DUMITRESCU

DE ZIUA VOASTRĂ

ORIZONTAL: 1. Pictor român, autorul tabloului «Mama cu fetița». Arteră de circulație contraindicată jocurilor de copii. 2. Mult îndrăgostită de nepoței (2 cuv.). 1 și 2 iunie! 3. Floarea ochilor noștri... (pl.). Ne prezintă în imagini «Vacanță la mare». 4. Neînfricatul dintr-o povestire pentru voi de Nina Cassian. Enel Semn pe caietul de matematică. 5. Începe a-dunarea! Primele litere din alfabet. 6. De sport, de pildă! 7. Radu Oprescu. Astfel era echipat motanul dintr-o povestire pentru voi. 8. Poet clujan, autorul poeziei «Copii de moți pe străzile din Cluj». Pronume posesiv. Sere! 9. Program de școală. Răsărite. 10. Policlorură de vinil. Cîntec de leagăn. În sfîrșit, copii! **VERTICAL:** 1. Ne-au rămas din copilăria și viața de școlar ale lui Creangă. 2.

Nu-s mici. Scriitor sovietic, autorul povestirii pentru voi «Vitea Maleev la școală și acasă». 3. Scriitor italian, autorul volumului «Inimă de copii». Armă de joc. 4. Dă numele copiilor (fem.). Copii (reg.). 5. Micuți la început! Prescurtare în Botanică. Radu Nicolescu. 6. Pe cal. A da o bună creștere. 7. Jucărie miniaturală pe roți. «...file din poveste» poem de Eminescu din care cităm versurile «Cum te cheamă, măi copile» — Ca pe tată-meu... 8. Bară la gimnastică...; ...și alergători buni la sport. 9. Prietenul vostru de la Minitehnicus. 10. Publicație cotidiană. A ridica tonul! 11. Luna copilului. Numărul ursuleților la magazinul vostru.

Cuvinte rare: PVX; ARN; REC.
CORNEL M. DUMITRESCU

ÎN ATENȚIA PARTICIPANȚILOR LA CONCURSUL «MINITEHNICUS»

Eliberarea obiectelor de la expoziția MINITEHNICUS se va face începînd cu ziua de 26 mai a.c. pînă în ziua de 30 mai, în fiecare zi între orele 9—16.

Lucrările participanților care au trimis obiectele prin colete poștale și nu au posibilitatea să se deplaseze la București vor fi anexate județului de care aparține participantul sau casei pionierilor din localitate, unde vor putea fi găsite.

Redacția nu răspunde de obiectele neridicate în termenul anunțat.

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

R.P. BULGARIA

Донна Славова, город Ямбол ул Рен Заимов Бл. 6
ВХБ ан 14
(correspondență în limba rusă)

R.S. CEHOSLOVACIA

Alena Krizová, Aš Smetanova 4 Okr. CH 96
Č.S.S.R. (correspondență).

R.P. POLONĂ

Wajciech Fencke Warszawa 2 ul. Gruszczyńskiego 17 m 9 Polska (correspondență în limba rusă).

R.S. ROMÂNIA

Alexandru Jugănar, str. Străulești nr. 1.
Bloc 5, ap. 9, et. 2, Sector 1, București, județul Ilfov.

R.P. UNGARĂ

Ujvári Piroška, Szatymaz 117 Magyarországon
(correspondență în limba rusă, germană, maghiară).

Un zîmbet cu «KAMARAT» — revistă pentru copii din R.S. Cehoslovacia (Bratislava)

Tata.

— Nu sint mulțumit de notele tale.

Fiul:

— De ce te superi, tată, doar nu le-am scris eu....

— Mașko, nu știi să găsești pe hartă Londra?

— Tovarășe profesor, dumneavoastră singur ați spus că nu se vede din cauza ceții.

Da, intrați, sint acasă!...

POȘTA REDACȚIEI

«...Ajunsesem în Alaska — citim din scrisoarea pionierilor ȘCOLII GENERALE LILEȘTI, jud. Prahova.

Colibele albe se profilau departe în zare. De peste tot ne izbeau valuri reci de zăpadă. Ciinii înhămați la sanie înaintau tot mai anevoie...» Să nu credeți cumva că prietenii noștri au fost în Alaska. Nu. Ne-au redat doar, în scrisoarea lor, câteva momente din captivantele povestiri pe care le-au auzit de la profesorul Dumitru Dan, temerarul călător român, cel care a făcut înconjurul lumii parcurgînd 100 000 km pe jos. Multe au fost întâmplările petrecute în cei șase ani de călătorie în jurul lumii. Multe au aflat despre patriotismul acestui cutezător, care a făcut cunoscută frumusețea artei populare și a folclorului românesc pe toate continentele.

Fotografii din școală au reținut în imagine un moment de plăcută amintire.

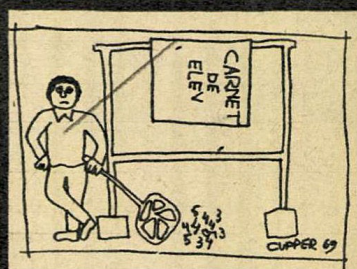
IULIA LIGIA IUGA ne scrie: «Sintem purtătorii cravatei roșii numai de patru luni și am făcut o multime de lucruri frumoase... Am aranjat un colț de casă țărănească cu pat, masă, scaune, toate înflorite în ștergere colorate, în cusături așa, ca pe la noi. Am alcătuit și un album de cusături din cele mai felurite, de la cele mai vechi pînă la cele noi, de azi. Am vrea să cunoaștem și alți pionieri, de la alte cercuri de folclor, să le vorbim de activitatea noastră, iar la rîndul nostru să aflăm despre ceea ce fac ei.»

La invitația Ligiei credem că veți

răspunde cu interes. Iată adresa cercului lor: ȘCOALA GENERALĂ ILVA MARE, JUD. BISTRITA NĂ SAUD.

Pentru correspondența cu elevi din alte țări recomandăm elevilor: Gheorghe Mitu — București, Viorica Vișan — Urziceni; Marcela Epure — Petelea, Mureș; Georgian Crăciun — Buzău; Ion Vlădău — Valea Mare, Argeș și altora să urmărească rubrica noastră «PRETUTINDENI TRĂIESC COPII».

VICTOR CUPPER — BUCUREȘTI. Din caricaturile trimise publicăm numai una, pe cea mai izbutită.

Mulțumim pentru correspondența prietenilor revistei de la Școala generală nr. 6 Turda, pionierilor: Viorica Ursachi — Roman, Dori Mentzel — Arad, Gh. Georgescu — Meroșani, Mihaela Barbu — Costești, Adriana Laura Micu — Vinători, Galați.

Caseta cu adrese
ADRIANA COLĂ, str. Riului nr. 98 Craiova și EUGENIA DINU, Str. Buziaș nr. 40, Craiova — fotografii actori. ANTONIU COPIL, str. Măguri nr. 731, Sebeș, jud. Arad — correspondență, fluturi, floră. DOMNICA-DOINA CIOBANU, Str. Codrescu, Bloc D-1, et. IV, ap. 7, Iași — ilustrate. SANDA VIȘINESCU, Str. Școlilor, Bloc D-2, Scara C, ap. 49, Brăila, — filatelie. VIOLETA GĂBUDEAN, Calea Victoriei nr. 13, ap. 10, Turda, jud. Cluj — muzică ușoară, fotografii cîntăreți.

ARCAȘII LUI STEFAN CEL MARE

8

Scenariul: COSTACHE ANTON

Desene: PUIU MANU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:
DUPĂ STRĂSNICUL JUDEȚ DE LA VADUL ZIMBRILOR, CĂPITANUL COSTEA GÎNJU, TOMA PITICU ȘI OANĂ CERB PORNEȘC ÎN CĂUTAREA CĂLUGĂRULUI MANOILA. ÎL GĂSESC ÎN TABĂRA CELOR SCĂPAȚI DIN ROBIE LA CĂPĂȚIUL UNUI NEGUTĂTOR DIN LIOV, CARE MOARE, DAR NU ÎNAINTE DE A-I DEZVĂLUI CĂ O MINĂ DE BOIERI TRĂDĂTORI VOR SĂ-L RĂPUNA PE MĂRIA SA VODĂ ȘTEFAN.

— A SCĂPAT DE ROBIE, DAR AVEA O RANĂ LA PIEPT ȘI S-A STÎNS REPEDE. SLUGILE ȘI SOTII DE AFACERI AU FUGIT SAU AU PIERIT. I-A RĂMAS AVEREA: TREI RĂDVANE CU MĂRFURI ȘI ZECE PUNGI CU GALBENI.

— SI O DATORIE NE-
IMPLINITĂ CĂTRE
VORNICUL ISAIA: A-
CEST RĂVAȘ!

— TARE MI-E TEAMĂ, PĂRINTE ȘI PRIETEN AL MEU, CĂ O SĂ TREBUIA-
SCĂ SĂ-ȚI TAI BARBA ȘI SĂ-ȚI SCHIMBI ANTERIUL CU NISTE STRAIE
SCUMPE DE NEGUTĂTOR DIN LIOV.

— IAR PE MINE, PE TOMA ȘI PE CĂPITANUL COSTEA, SĂ
NE TOCMESTI SLUGI DE NĂDEJDE, CARE SĂ-ȚI POARTE
RĂDVANELE CU MĂRFURI ȘI SĂ TE APERE DE LOTRI.

— DE ANTERIU M-AM DESPĂRTIT, HAINE DE TÎRGOVET
AM ÎMBRĂCAT... NUMAI BARBA, VĂ SPUN DREPT. ÎMI VINE
PESTE MINĂ S-O TAI.

— DĂ-MI VOIE SĂ
TE AJUT, STĂPINE, ȘI
FII FĂRĂ GRIJĂ, CĂ
O SĂ CREASCĂ LA
LOC.

— STĂPINE, AU TRECUT PE-AICI NISTE
ARCAȘI PRE NUME OANĂ CERB ȘI TOMA
PITICU. ÎN SCHIMBUL UNUI GALBEN AU
LĂSAT ACEST IEPURE PE CARE M-AM
GINDIT SĂ-L FRIG.

— TE-AI GINDIT, DAR NU TE-AI GINDIT
BINE, LIUBOMIR. AI UITAT CĂ AVEM A NE
ABATE DIN DRUM PE LA CETATEA SUCEVEI
ȘI CĂ TIMPUL NU ÎNEINGĂDUIESĂ ZĂBOVIM?

(VA URMA)

Cutezătorii 21

Redacția: București, Piața Științei nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMETZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Administrație: Editura ȘTIINȚEI, București, Piața Științei nr. 1, telefon 17 60 10. Tipar: Combinatul Poligrafic CASA ȘTIINȚEI. Redactor artistic: Pompoiu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă.

1 leu